ΕΤΟΣ Α.' ΛΕΜΗΣΣΩ, ΚΥΠΡΟΥ 18 ΑΠΡΙΛΛΙΟΥ 1888 ΑΡ. 6.

Ο ΔΙΑΒΟΛΟΣ.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ἐμμέτρως ὁμιλοῦσα

χωρὶς νὰ ἔχῃ γλωσσικὰ κομψεύματα καὶ λοῦσα.

'Σ ταῖς δεκαπέντε νὰ ζητῇ καθένας νὰ τὸν ἴδῃ.
Ἡ πέννα εἶνε ὀκνηρὰ τοῦ Β. Μιχαηλίδη.

Συνδρομὴ προπληρωτέα εἶνε διὰ ἕνα χρόνον
πέντε ἀργυρᾶ σελίνια διὰ τοὺς ἐν Κύπρῳ μόνον.
Ἑπτὰ δὲ προπληρωτέα γιὰ τὸ ἐξωτερικὸν
γιατ' ἡ πόστα γι' αὐτοὺς πέρνει πιὸ μεγάλο μερτικό.

Καὶ γνωστοποιῶ ἀκόμη ὅτι ὅποιος κι' ὅ τι θέλει
[illegible] «Διάβολον» νὰ στέλλῃ
[illegible] καὶ τὸ ποσὸν
πρὸς τὸν Β. Μιχαηλίδην Νῆσον Κύπρον Λεμησσόν.»

Η 25 ΜΑΡΤΙΟΥ.

Αὐτὴ ἡ 'μέρα σήμερον
ποῦ ξύπνησε τὸν Ἄρην
καὶ κάθε χρόνον ὡς θεὰ
μᾶς χαιρετᾷ μὲ χάριν,
ποῦ τὴν εὐλόγησ' ὁ θεὸς
μὲ τὸ δεξί του χέρι
κ' ἔκτοτε λάμπει ἀνάμεσα
ς' ταῖς ἄλλαις 'σὰν ἀστέρι,
εἶν' ἡ χρυσῆ 'Ανατολὴ
ποῦ γέννησε τὸν ἥλιο
ποῦ εὔγαλ' ἀπὸ τὴν σκλαβιὰ
ἐλευθεριᾶς βασίλειο·
εἶν' ἡ ἡμέρα ἡ λαμπρὰ
τῆς Παλιγγενεσίας
ἡμέρα ἀλησμόνητη,
'ποῦ τῆς ἐλευθερίας
«ΣΗΚΩ» τῆς εἶπε ὁ θεὸς
καὶ μ' ἕνα πήδημά της
ὡς λέων ἔκοψε μὲ μιᾶς
τὰ σιδηρᾶ δεσμά της
κ' ἐσήκωσ' ἀρειμάνιος
τὸ κοπτερὸν σπαθί της
κ' ἐκτύπησε τὸν δράκοντα
κ' ἐβρόντησεν ἡ γῆ της
κ' ἐσείσθην ἡ ἀνατολὴ
ἀντήχησεν ἡ δύσις
κ' ἐχειροκρότησεν ἡ γῆ
κ' ἐσκίρτησεν ἡ φύσις.

Εἰς τὤνα χέρι τὸν σταυρὸ
κ' εἰς τ' ἄλλο τὸ σπαθί της
ἐκεῖ ποῦ εἶχαν μιὰ φορὰ
τὸν χρόνον οἱ θεοί της,
'ποῦ ἡ θεὰ ἡ 'Αθηνᾶ
ἐκεῖ ἐφωτοβόλει
καὶ μὲ τὸ φῶς της σήμερον
λάμπ' ἡ Εὐρώπη ὅλη,
ἐκεῖ οὐρανοχρώματον
στολίδι στολισμένη
ἐκάθησε βασίλισσα
δαφνοστεφανωμένη.
'Εκεῖ σκεπάζ' ὀλίγην γῆν
μὲ τὰ μικρὰ φτερά της,
τὴν ἱερὰν καὶ μητρικὴν
ἀνοίγει ἀγκαλιά της
καὶ βλέπει τὴν ἀνατολὴν
μὲ μάτια δακρυσμένα,
θαρρεῖς πῶς λέγει μέσα της,
«παιδιά μου σκλαβωμένα,
ἀχ! πότε πότε θὰ σᾶς 'δῶ
κ' ἐσᾶς τὴν ἀγκαλιά μου;
πότε νὰ σβήσ' ὁ πόνος μου
καὶ νὰ χαρῇ ἡ καρδιά μου;»

Βλέπουν πολλοὶ τὰ μέσα της
τὰ χολοποτισμένα
ἀλλὰ μιὰ φιλικὴ ματιὰ
δὲν βλέπει ἀπὸ κανένα
βλέπει τὸν κόσμον καὶ πικρὸν
παράπονον τὴν πνίγει
διότι, Βύρωνες γι' αὐτὴν
ἐπλάσθησαν ὀλίγοι!

Ἄχ! ἔπρεπεν ἡ ἀτυχὴς
νὰ μὴ πλασθῇ ἀνδρεία
νὰ μὴ πληγώσῃ πρώτ' αὐτὴ
τὴν τρομερὰ Τουρκία·
νὰ ἦν' ἀκόμα 'ς τὴν σκλαβιὰ
δεμμένη μὲ ἁλύσεις,
διὰ νὰ τρέμουν τὴν Τουρκιὰ
κ' ἡ ἄρκτος καὶ ἡ δύσις
γιὰ νὰ φοβοῦνται τὸ βαρὺ
σπαθὶ τοῦ μουσουλμάνου
κ' ἐμπρὸς 'ς τὸν φοβερὸν περτὲ
τοῦ τρομεροῦ Σουλτάνου
νὰ γονατίζουν ἔντρομοι
μὲ θαμβωμένο μάτι
καὶ νὰ φιλοῦν τοῦ θρόνου του
τὸ πρῶτο σκαλοπάτι.

Τέτοια καὶ πάλιν νἄβλεπα
τὴν ἄρκτον καὶ τὴν δύση
ἴσως εὑρίσκετο κανεὶς
γιὰ νὰ τὴν ἀγαπήσῃ.
Γι' αὐτὸ εἶνε περίλυπη
καὶ παραπονημένη
ναί· δὲν τὴν ἀγαπᾷ κανεὶς·
ἀλλὰ καὶ μισημένη,
κάθεται ὑπερήφανη
ς' τὸν ὑψηλόν της θρόνον
κ' ἐλπίδα ἔχει τὸν Σταυρὸν
και το σπαθί της μόνον.

Φίλοι, 'ς τὸ ὑπόμνημα ἡμῶν
δεῦτε τελευταῖον ἀσπασμόν.

Ὦ ὑπόμνημα μὲ λύπαις καὶ μὲ βάσανα πλασμένο
ἕνα δάκρυ μου θὰ χύσω εἰς τὸ μνῆμά σου πικρόν,
δυστυχῶς πλὴν δὲν γνωρίζω ποῦ εὑρίσκεσαι θαμμένο,
σὲ ποιὸ σύρμα ἢ ἑρμάρι ἤδη κοίτεσαι νεκρόν.

Μετὰ κόπων μετὰ πόνων μόλις, μόλις ἐγεννήθης
μετὰ θόρυβον μεγάλον μόλις ἔλαβες ζωήν,
κ' ὑπὸ τῶν πλαστῶν σου πάλιν αἴφνης ἐδολοφονήθης,
κ' ἐστερήθης τὴν φωνήν σου ἐστερήθης τὴν πνοήν.

Τοὺς φονεῖς σου ὅλους ἤδη τρώγει συνειδότος τῆψις
καὶ μετανοοῦντες ἴσως θέλουν ὅλοι νὰ σωθῇς
πρὶν ἀρχίσῃ νὰ σὲ τρώγῃ εἰς τὸ μνῆμα σου ἡ σῆψις·
ἐὰν σπεύσουν νὰ προλάβουν εἶν' ἐλπὶς νὰ σηκωθῇς·

Ἂν Χριστός τις 'σ ἀναστήσῃ καὶ σοῦ δώσῃ τὴν ζωήν σου
ἂν θαυματουργόν τι στόμα δεῦρο ἔξελθε σοὺ πῇ,
καὶ ἀκούσῃ τὸ Λονδῖνον τὸν κλαυθμόν σου, τὴν φωνήν σου
τότε δὲν θὰ ἦνε πλέον 'ς τοὺς Κυπρίους ἐντροπή.

Ἡ ἀδράνεια ἐν Κύπρῳ κάμνει τοὺς χρηστοὺς ἀχρήστους
καὶ πολύ, πολὺ φοβοῦμαι μήπως δὲν θ' ἀναστηθῇς
κ' ἡ ἀπελπισία ἔτι κάμνει τοὺς πιστοὺς ἀπίστους
καὶ φοβοῦμαι μὴ ἀκόμα καὶ νεκρὸν λησμονηθῇς.

Ἂν τυχὸν πλὴν σὲ ἀφίσουν καὶ σαπίσῃς εἰς τὸ μνῆμα
τὴν φωνήν σου νὰ ὑψώσῃς κ' εἰς τὸν Πλούτωνα νὰ πῇς
«τῆς Κυπριακῆς ὦ Πλούτων ἀδρανείας εἶμαι θῦμα
φεῦγον πλὴν ἀφῆκα πλήρεις τοὺς Κυπρίους ἐντροπῆς»

Ἐὰν ὅμως σ' ἀναστήσουν κι' ἀναλάβῃς τὴν ζωήν σου
κ' ἐν τῷ μέσῳ των καὶ πάλιν ζωντανὸν σ' ἀξιωθοῦν.
Ἄπελθε εἰς τὸ Λονδῖνον βρόντισε μὲ τὴν φωνήν σου
ὅτ' οἱ Κύπριοι κοντεύουν ἀπ' τοὺς φόρους νὰ χαθοῦν.

Ἀλλὰ πρὶν τῆς ἀδρανείας τῆς Κυπριακῆς ἡ φήμη
ἀκουσθῇ 'ς τὸν ἔξω κόσμον εὔχομαι ν' ἀναστηθῇς.
Ἀλληλούϊα, ἐν τούτοις κ' αἰώνια σου ἡ μνήμη,
αἰωνία σου ἡ μνήμη κ' εὔχομαι νὰ σηκωθῇς

Ὧραι γιὰ τὴν ἐκκλησίαν ς' τὴν μεγάλην ἑβδομάδα.
ποὖναι τοῦ Χριστοῦ τὰ πάθη
νά ταις ὅλαις ς' τὴν ἀράδα
κι' ὁ καθένας ἂς ταῖς μάθη.

Ὅσοι πιστοὶ πιστεύετε Χριστὸν καὶ Παναγίαν
διὰ νὰ μὴν χάσῃ κανεὶς καμμιὰν ἀκολουθία,
ἕνεκα ὅπου παύεται ἡ κωδωνοκρουσία,
ἀκούσατε πότε καὶ πῶς ἀρχίζ' ἡ ἐκκλησία·
μεγάλην Πέμπτην γίνεται ἀρχὴ τῆς λειτουργίας
ς' τὰς Ἐκκλησίας ἀκριβῶς ὀκτὼ πρὸ μεσημβρίας·
διὰ τὰ Εὐαγγέλια εἰς τὴν αὐτὴν ἡμέραν
θὰ γείν' ἀρχὴ τοῦ 'σπερινοῦ ς' τὰς πέντε τὴν ἑσπέραν
Παρασκευὴν οἱ ἱερεῖς τὰ μαῦρα θὰ φορέσουν
κ' εἰς τὰς ἐννέα τὸ πρωῒ τὰς ὥρας θὰ ἀρχίσουν
ς' τὰς πέντε πάλιν, τὴν αὐτήν, μετὰ τὴν μεσημβρίαν
ἀρχίζ' ὁ ἐπιτάφιος εἰς κάθε ἐκκλησίαν
τῷ δὲ Σαββάτῳ ποῦ ἡ φωνὴ παντοῦ τῶν ἱερέων
τῶν λειτουργούντων δηλαδὴ ἢ τῶν ἐφημερέων
θὰ πῇ «Ἀνάστα ὁ Θεὸς» κι' ἀμέσως θὰ ἀρχίσουν
τὰ μάσκουλα κ' οἱ κώδωνες νὰ τὸ βροντοβροντήσουν.
ὁποῦ τὸ πένθος θὰ γδυθῇ εὐθὺς ἡ ἐκκλησία,
ς' ταῖς δέκα ὥραις τὸ πρωῒ θ' ἀρχίσ' ἡ λειτουργία·
Ἕνδεκα ὥραις καὶ μισὴν μετὰ τὴν μεσημβρίαν
τὸ Σάββατον θ' ἀκούσετε τὴν κωδωνοκρουσίαν
κοντὰ εἰς τὰ μεσάνυκτα, νὰ σᾶς εἰδοποιήσῃ
ὅτι τῆς Ἀναστάσεως ἡ λειτουργιὰ θ' ἀρχίσῃ

και μετά ώραν μίαν
θα ψάλλουν τον «καλόν λόγον» να κάμουν λιτανείαν.
Άν δεν τα βάλετε αυτά καλά μεσ' 'ς το μυαλό σας
και χάσετε την εκκλησιά, το κρίμα ς' τον λαιμό σας.
Εις την Αγίαν Νάπαν πλην να μην πάμεν καμπόσοι
γιατί αυτή σφίγγει πολύ ένεκα που μικραίνει
αλλά τρεις νύκτας μοναχά κ' ευθύς θα μεγαλώση
πάλιν θα γείνη υψηλή και πλατυχωρημένη
διό νύκταις εναντίον της θα παραπονηθούμεν
κι' αφού πλατύνη έπειτα ευθύς την λησμονούμεν.

Ο Τζιόν Καρύδης έφυγε και δι' Αλεξανδρείας
εις την γρηάν πρωτεύουσαν πηγαίννει της Αγγλίας
εκεί θ' αποκατασταθή ν' αρχίση εργασίαν
να στέλλ' εις Κύπρον κι' αλλαχού 'ς εμπόρους πραγ-
[ματείαν
ν' αρχίση το εμπόριον εκεί με τα σωστά του·
μαζί του ανεχώρησε κ' η οικογένειά του.
Να τον υποστηρίξωμεν γιατί τοιούτος νέος
μεσ' 'ς το Λονδίνον Κύπριοι μας είνε αναγκαίος

Ο Κύριος Μι Ήττα Μι, Μιχαηλίδης νέος
νοήμων και εγγράμματος και μάλιστα κι' ωραίος
που ξεύρει και την αγγλικήν και γαλλικά ακόμα
που έχει ετοιμόλογον εκ φύσεως το στόμα
και περί της πατρίδος του πάντα 'μιλεί με ζέσιν
ανέβη 'ς την χηρεύσασαν εν τη Βουλή μας θέσιν
προχθές δε ανεχώρησεν διά την Λευκωσίαν
κατέλαβε την θέσιν του και άρχισ' εργασίαν.

Ο Κύριος Γεώργιος ο Μαληκκίδης πάλιν
που τον εκράτει μιά φρικτή αρρώστια 'ς την αγκάλην
ευθύς αφού ανέλαβε την πρώτην του υγείαν
έτρεξ' ευθύς εις την Βουλήν και άρχισ' εργασίαν.

Έδω φίλοι κάμνω λόγον
διά ένα αστρολόγον.

Ένας αστρολόγος νέος με το τηλεσκόπιόν του
που νομίζει πως το Σύμπαν τώχει μέσα ς' τον μυαλό του;
που εργάζεται την νύκτα και κοιμάται την ημέρα.
νέον τώρα καθώς λέγουν ανεκάλυψεν αστέρα·
είν' ο θόλος απ' ωθέν μας ως απέραντον βιβλίον
τι θα μάθης αστρολόγε πως θα δης ένα ψηφίον;
τι μ' αυτό θα καταλάβης, τι θα δούν οι οφθαλμοί σου;
που ξεύρεις, εάν δεν είνε μία τρίχα ιδική σου
εις ολόκληρος πλανήτης άλλου κόσμου ολοκλήρου;
τι γυρεύεις καϋμένε μεσ' την χώραν του απείρου.
του θεού το μεγαλείον με τα τηλεσκόπιά σου;
που ξεύρεις κυρ αστρολόγε όλον το νεφέλωμά σου
πούν' ολίγοι κόκκοι σκόνης εις μιάν πλάκα του σαπφείρου
αν δεν είνε μία τρίχα ενός ζώου του απείρου
κ' οι πλανήτες όσους βλέπεις κι' όσους θα ιδής και είδες
κ' ήλιοι κι' οι αστέρες, όλα είνε πάνω της κονίδες;
Δεν με μέλλει ό τι λέγω αν σου φαίνεται γελοίον
εγώ λέγω γιά να δείξω του θεού το μεγαλείον.

Τον Βελζεβούλ 'ς τας φυλακάς τον είδαν να φουμάρη
και είν' ο νόμος να δαρή θεόγυμνος κ' εδάρη
κι' αρρώστησεν ο δυστυχής κ' είνε βαρειά 'ς το τρώμα
και η εξέτασις γιαυτό δεν έγεινεν ακόμα·
ένεκα τούτου οι θεοί έκαμαν συμφωνίαν
και την ανέβαλαν γιά μιάν δεκαπενθημερίαν.

**«Ο Κουτζούκ Μεχμέτης» δράμα εξεδόθη ήδη νέον
απ' τον Θ. Κωνσταντινίδην πώχει κάλλιστον ωραίον.**

Τραγούδια είτε δράματα δεν είδαμεν γραμμένα
γιά πράγματα Κυπριακά εις τα εικοσιένα.
Ο Κύριος Θεόδουλος Κωνσταντινίδης τώρα
που τον ξενίζ' η Νείλιος του Αλεξάνδρου χώρα
που ήτο πριν 'ς την Λάρνακα συντάκτης του «Κιτίου»,
και νυν εις Αλεξάνδρειαν διευθυντής Λυκείου
δράμα λαμπρόν πρώτος αυτός εκδίδει τώρα νέον
που λέγεται «Κουτζούκ Μεχμέτ» πεντάπρακτον κι' ωραίον
τώρα 'ς την Αλεξάνδρειαν καινούργια εξεδόθη
μάλιστα εις λαμπρόν χαρτί κι' ωραία ετυπώθη
και παριστά αιματηράν της Κύπρου ιστορίαν
κι' έχει δι' όλους γενικώς πεντάρφαγκον αξίαν.
Ο Κύριος Θεόδουλος πατρίς μου σ' ενθυμήθη,
κόπον και χρόνον δι' εσέ καλλιά δεν ελυπήθη
και πρώτος εδραμάτησεν αυτός τα βάσανά σου
ως σ' αγαπά να σ' αγαπούν και τ' άλλα τα παιδιά σου.

Πάλιν βροχή και άνεμοι και θάλασσα αγρία
μας ήλθαν έξαφνα εχθές μαζί με τα βαΐα
χθές ήτο η Κυριακή πρωΐ βαΐοφόρος
το δείλας όμως έγεινε κι' ανεμοομβροφόρος
αν όσα εθερίσθησαν εβράχησαν καθόλα
αλλά θα παρηγορηθούν τα ρόδια και σιτάρια.

Του νομοθετικού προϋπολογισμός
και των αδρών μισθών ακρωτηριασμός

Οι βουλευταί 'ς το χέρι τους με τον παλτάν και πάλιν
κ' εγχείρισιν υπέστησαν όλ' οι μισθοί μεγάλην
κάθε τους μέλος περιττόν με τον παλτάν εκόπη
'ς αυτόν τον κόσμον γίνονται καμμιάν φοράν άνθρωποι
είτε υπό της φύσεως είτε υπό της μοίρας
άλλοι με πόδας τέσσαρας άλλοι με πέντε χείρας
τοιούτους αν η φύσις των ή μοίρα των τους θέλει
αλλ' είν' ανάγκη να κοπούν τα περιττά των μέλη.

γιὰ νὰ μποροῦν νὰ περπατοῦν χωρὶς μεγάλον βάρος
κ' εὐκόλως 'ς τὸ ἐκάτιον νὰ τοὺς δεχθῇ κι' ὁ Χάρος.
Ἦσαν λοιπὸν καὶ οἱ μισθοὶ τοιοῦτοι καμωμένοι
κ' ὑπέστησαν ἐγχείρησιν καὶ εἶν' ἐλαφρωμένοι.

Ἡ ἑβδομάδα μας ἡ ἁγία
ποῦ θὰ μικρύνῃ ἡ ἐκκλησία.

Ὁ καιρὸς ὁποῦ μικραίνει ἡ ἁγία Νάπα πάλιν
μᾶς ἐπλάκωσε καὶ πάλιν θἄχωμεν μεγάλην ζάλην
θἄχωμεν συνεδριάσεις καὶ φωνὲς καὶ συζητήσεις
καὶ θὰ στέλλουν 'ς τὴν Ἀθῆνα τηλεγραφικῶς εἰδήσεις
καὶ τῶν Ἀθηνῶν τοὺς κάτας θὰ παρακαλοῦνε πάλιν
«σπρώξατε τὴν ἐκκλησίαν νὰ τὴν κάμετε μεγάλην»
καὶ ἐκεῖνοι μ' ἀπορίαν θὰ θαυμάζουν τί καθαίνει
ὁ ναὸς τῶν Λεμεσσίων κάθε χρόνον καὶ μικραίνει.
Δὶς καὶ τρὶς κ' ἴσως δεκάκις πάλιν θὰ συνεδριάσουν
καὶ εἰκόσι καὶ πάλιν μὲ τὰ λεπτὰ θ' ἀγοράσουν
νὰ ζητοῦν ἀπ' τὴν Ἀθῆνα σχέδια ἀρχιτεκτόνων
καὶ νεκκλησιὲς μεγάλες ὅπως κάμνουν κάθε χρόνον
ἀλλὰ μιὰ ἀκατασταθὴ ἀλλ' αὐτοὶ θὰ τὰ σηκώσῃ
γιατὶ ἔξαφνα κι' ἀμέσως ὁ ναὸς θὰ μεγαλώσῃ
καὶ θὰ γένουν ὅλα πάλιν μέλι γάλα ἡ συμμάδα
ὡς τοῦ χρόνου ποῦ θὰ ἔλθῃ ἡ ἁγία ἑβδομάδα.

Ἡ Λεμεσσοῦ πανήγυρις ἱπποδρομικὴ
καὶ πάντως ἀναπαυτικὴ τοῦ κόσμου Βαχχική.

Μεσ' 'ς τὸ ρεῦμα τοῦ ἀνέμου κ' εἰς τὴν κάψαν τοῦ ἡλίου
ὅλ' ἡ πόλις εἰς τὴν χάραν τρέχει τοῦ ἱπποδρομίου
παιδιὰ ἄνδρες καὶ γυναῖκες ὅλ' οἱ γέροντες καὶ νέοι
ἔρχονται ἀπὸ τὴν πόλιν εἰς ταῖς δώδεκα δρομαῖοι
καὶ τοὺς ἔπαιρνε τὸ ρεῦμα τοῦ ἀνέμου τὰ καπέλλα
γιὰ νὰ δοῦν πῶς τρέχουν ἵπποι φαντασθῆτε ποία τρέλλα
ἀλλ' ἐστράφησαν μὲ μοῦτρα ὅλοι τους κουτραρισμένα
ἔβλεπες μαλλιὰ καὶ γένια καὶ μουστάκια σκονισμένα
ἂν εὑρίσκετο κανένας τὴν αἰτίαν νὰ μὴ ξεύρῃ
θὰ ἐνόμιζε πῶς ὅλοι ἐκυλίσθησαν ἀλεῦρι
καὶ κακούργους μελανωμένους ἔβλεπες μέσα 'ς τὴν μέσῃ
ἄλλους δίχως τὸ καπέλλο κι' ἄλλους πάλιν δίχως φέσι
κ' ἔτσι ἔγεινεν ὡραῖα ἄνθρωπο-ἱπποδρομία
ἂν καὶ δὲν ἦτο ἄλλον γαϊδουροπαρουσία.

Κάποια τύχη ἀηδία
μαθητῶν ἀπ' τὴν Λευκωσία.

Ἀγαπητέ μου «Διάβολε» ἀπὸ μακρυά σοῦ γράφω
(ν' ἀξιωθῇς νὰ πῇς γρήγορα ἀπάγωμενος 'ς τὸν τάφο)
'ς τὸ πρῶτον φύλλο ἔρριξα κ' εἶδα σὲ μιὰ σελίδα
π' ἔγραφεν πολλὰ περὶ πολλῶν καὶ γιὰ τὰ φαρμακεῖα
(αὐτή σου ἡ κατάληξις εἶν' ὅλη ἀηδία)
(μωρὲ καινούργιε ποιητὰ κοντεύω νὰ σὲ βρίσω)
καὶ εἶδα μιὰν κατάληξιν ποῦ ἄφηκες ὀπίσω
μὰ τὴν θεὰν τὴν Ἀθηνᾶν μὰ τὸν θεὸν τὸν Δία
εἶνε σωστὰ ὀστᾶγραφες διὰ τὰ φαρμακεῖα·
ἂν ἔχουν δόξαν ὑψηλὴν ὅμως τὰ φαρμακεῖα
διότι πάντα δίδουσι 'ς τοὺς ἀσθενεῖς ὑγεία,
(ὅλον μὲ τὸ εἶα εἶα
εἶσαι ὅλος ἀηδία,)
μίαν φερλίναν σοῦ ζητοῦν ὀλίγον καρπονάτο
καὶ σὺ πεντάραν δὲν ἔχεις 'ς τῆς τσέπης σου τὸν πάτο.
(Ἄμε μωρὲ 'ς τὸν Διάβολον κι' ἀκόμα παρακάτω
νὰ εἶχα δῶ τὸν Φώτιον τὸν παπᾶ μεγαλοῦδη,
τὸν σιμιακὸ ποῦ 'ς τὴν στιγμὴν ταιριάζει σου τραγοῦδι
'ς τὸ μέτρον 'ς τὴν κατάληξιν χωρὶς νὰ κάμνῃ λάθη
κοντὰ 'ς αὐτὸν τὴν ποίησιν κανεὶς νὰ πᾶ νὰ μάθῃ
ἕνας δικός μου μαθητὴς μόνον μὲ τάρα ράρα
ταραραρὰ παράταταμ ταράρα ράρα ράρα
μόνον μ' αὐτὸ κατώρθωσεν τόσον πολὺ νὰ μάθῃ
ποῦ κάμνει στίχους εὔκολα χωρὶς νὰ κάμνῃ λάθη.)

Εἰδοποίησις σπουδαία
διὰ μιὰν καινούργιαν μαΐαν.

Κωνσταντινουπολίτισσα ἐδῶ ὑπάρχει μαῖα
μὲ δίπλωμα, ὁποῦ γεννᾷ καὶ εὔκολα κι' ὡραῖα
μεγάλη ἱκανότητα μεγάλην πεῖραν ἔχει
καὶ περιποίησιν λαμπρὰν εἰς τὴν λεχὼ παρέχει
καὶ κάθε οἰκογένεια ἂς τρέχῃ νὰ τὴν εὕρῃ
ἡ κάθε οἰκογένεια συμφέρει νὰ τὴν ξεύρῃ.

Τρόπος γιὰ ταπετσαρίαν
τοῦ σπιτιοῦ μὲ εὐκολίαν.

Ἀναγνῶσται τοῦ «Διαβόλου» νὰ σᾶς δείξω ἕναν τρόπον
νὰ στολίζεται τὸ σπίτι δίχως ἔξοδα καὶ κόπον
τέτοιον τρόπον ἕως τώρα δὲν ἐφεῦρεν ἡ Εὐρώπη
δὲν θ' ἀνταμειφθοῦσιν ὅμως οἱ ἀναρίθμητοί μου κόποι,
ἀλλ' ἐν τούτοις θὰ σᾶς γράψω τὸν ὡραῖον τοῦτον τρόπον
καὶ ἂν δὲν ἀξίζῃ φίλοι μὴ πληρώσετε τὸν κόπον·
τὸ λοιπὸν τὰ φτιά σας ὅλοι ἕτοιμα ν' ἀκροασθῆτε·
γιὰ ν' ἀκούσετε τὸν νέον τρόπον νὰ ὠφεληθῆτε
ὅταν θέλετε τὰ σπίτια νἆναι ταπετσαρισμένα
καὶ νὰ ἔχετε ὡραῖα ἔπιπλα ζωγραφισμένα
τοίχους πάτωμα καὶ στέγην καὶ τραπέζια καὶ καρέκλες
καὶ παράθυρα καὶ πόρτες καὶ καρέκλες καὶ κονσόλες
τοὺς καθρέπταις, ταῖς κορνίζες τῶν εἰκόνων, καὶ τοὺς πάγ-
[κους
βάλτε κάμποσους μιὰν νύκτα μεσ' 'ς τὸ σπίτι σας σαλιάγ-
[κους.

Ὑπεύθυνος ἐκδότης Σ. Χουρμούζιος.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Σάλπιγγος»

ἐπίσης θἆναι κι᾽ ὁ Ἀρνὴτ ὁ πρῶτος μάστοράς του
ποῦ ἔχει ὅλα τ᾽ ἄλογα ᾽ς ταῖς τρίχες τῆς οὐρᾶς του.
Αὐτοὶ οἱ διὸ στοιχηματῶ πῶς θἆναι νικηταὶ
κανένα ἄλλο ἄλογον δὲν τοὺς περνᾷ ποτέ.

Δίκες κακουργοδικείου
εἰς τὰ τέλη τοῦ Μαρτίου.

Καμπόσες δίκες ἔκαμε τὸ κακουργοδικεῖον
καὶ ηὔξησε τῶν φυλακῶν τὸ κάλιστον στοιχεῖον
παραβιάσεις καὶ κλοπὰς ἐδίκασε καὶ φόνους
καὶ κάποιους ἄλλους ἐμπρηστὰς καὶ κάποιους κτηνοκτόνους
Ὁ σὶρ Ἐρρίκκος Πόβιλ πιὰ ὁ ἀρχιδικαστής μας
καὶ τῆς περιουσίας μας κι᾽ ἀκόμα τῆς ζωῆς μας
εἶνε σωτὴρ ἀγαπητὸς καὶ ὑπερασπιστής
γιατ᾽ εἶνε δικαιότατος καὶ κάλλιστος κριτής.
Δὲν φθάν᾽ ὁ νοῦς κ᾽ ἡ γλῶσσά μου νὰ τὸν εὐχαριστήσω
κ᾽ ἕνα ὡραῖον ἔπαινον γι᾽ αὐτὸν νὰ στιχουργήσω
ἐν τούτοις Σὶρ σ᾽ εὐχαριστῶ μὲ ὅλην τὴν ψυχήν μου
διὰ τὸ κάλλιστον καλὸν ποῦ κάμνεις ᾽ς τὸ νησί μου.

Θεωρία γιὰ τὸ χρῶμα ὅλον τ᾽ οὐρανοῦ μας ὅλου
ἀπ᾽ τὸ κούφιο τὸ κεφάλι τοῦ καθηγητοῦ «Διαβόλου»

Ἀναγνῶσται τοῦ «Διαβόλου»,
εἰς τὴν πλάσιν τοῦ Κυρίου,
(ἀλλὰ εἰς τὴν γῆν μονάχα
μὴ νομίσετε παντοῦ),
κάθε χρῶμα ποῦνε μπρός μας
εἶνε ἔργον τοῦ ἡλίου,
χρῶμα δὲν γείνεται στάλα
εἰς τὴν γῆν δίχως αὐτοῦ.

Ἀπὸ κάθε μιὰν ἀκτῖνα
τοῦ ἡλίου μας πηγάζει
ἕνα χρῶμα καὶ ἀκτῖνες
εἶν᾽ ἑπτὰ τὸν ἀριθμὸν
ὅποιαν ἀγαπᾷ ἀκτῖνα
κάθε πρᾶγμα νὰ ἁρπάζῃ
τέτοιον πάντοτε θὰ ἔχῃ
καὶ αὐτὸ χρωματισμόν.

Εἰς τὸν μέγαν τοῦ ἀπείρου
καὶ ἀπέραντόν μας θόλον
ὅπου εἶν᾽ αὐτὸς σὰν κόκκος
ἄμμου ᾽ς τὸν ὠκεανὸν,
ἔχει δύναμιν τοιαύτην
νὰ μᾶς χρωματίσῃ ὅλον
ἀπὸ μιὰν ἄκραν ὡς ἄλλην
κυανοῦν τὸν οὐρανόν;

Εἶν᾽ ἀπάντησις το ὄχι
ἀπ᾽ τὸ ναὶ βεβαιωτέρα·
εἶν᾽ ἁπλούστατον τὸ πρᾶγμα
κ᾽ εἶνε καὶ κοντὰ ᾽ς τον νοῦν·
Εἶνε βέβαιον πῶς εἶνε
κυανὴ ἡ ἀτμοσφαῖρα
καὶ μᾶς φαίνεται τὸ χρῶμα
τ᾽ οὐρανοῦ μας κυανοῦν.

Εἶν᾽ ἡ ἀτοσφαῖρα πλήρης
ἀερίων καὶ ὀξέων
καὶ μορίων διαφόρων
κι᾽ ἄλλων χίλιων ὅσο κακῶν
κ᾽ ἐκ τῆς κυανῆς ἀκτῖνος
χρῶμ᾽ ἀπορροφᾷ ὡραῖον
καὶ λαμβάννει κι᾽ αὐτὴ χρῶμα
κυανοῦν ἀλλὰ λευκόν.

κ᾽ εἰς τὸ βάθος της κ᾽ ἐκτός της
κι᾽ ὅταν εἶνε καὶ γαλήνη
ὅ,τι τύχῃ νὰ ἰδοῦμεν
θὰ τὰ δοῦμεν κυανὰ
κυανόλευκον θὰ δοῦμεν
ἐν ἡμέρᾳ τὴν σελήνην
κ᾽ εἰς ἀπόστασιν μεγάλην
κυανὰ καὶ τὰ βουνά.

Ὅσον πάχος καὶ ἂν ἔχῃ
εἶνε διαφανεστάτη
κι᾽ ὅταν ὄπισθέν της λάμπῃ
κάτι τι ἀπὸ μακρὰ
μὲ ταχύτητα κ᾽ εὐκόλως
τὴν διαπερνᾷ τὸ μάτι
καὶ τὸ βλέπει, καθὼς τ᾽ ἄστρα
ὁποῦ βλέπομεν λαμπρά.

Ὄπισθέν της αἰωνίως
εἶν᾽ τὸ σκότος τοῦ ἀπείρου
καὶ ἐνῷ τὸ φῶς ἐντός της
πλέει τὸ ἡλιακὸν,
ἀντὶ μαῦρον ἄνωθέν μας
χρῶμα παριστᾷ σαπφείρου
χρῶμα ὅπερ σκανδαλίζει
τὰ μυαλὰ τῶν φυσικῶν.

Όταν μάτι διά μέσου
κυανής διαφανείας
και άρκοῦντος παχυτάτης
βλέπη χρῶμα μελανόν,
θὰ τὸ βλέπη ἀντὶ μαῦρον
κυανῆς χροιᾶς βαθείας.
Οὕτω, σκότος κι᾽ ἀτμοσφαῖρα
παριστοῦν τὸν οὐρανόν.

Ἂν ἡ ἀτμοσφαῖρα ὅλη
ἦτο χρώματος κιτρίνου
κι᾽ ὄπισθέν της ἀντὶ μαῦρον
ἐὰν ἦτο κυανοῦν,
τοτ᾽ ὁ οὐρανὸς θὰ ἦτο
χρώματος λευκοπρασίνου
ἀλλ᾽ ὁ πλάστης ἔτσι θέλει
νὰ μᾶς ὠφελῆ ᾽ς τὸν νοῦν.

Ἤθελα ἡ ἀτμοσφαῖρα
τὸ ἰδίωμα νὰ ἔχη
ὡς πυγολαμπὴ νὰ πίνη
κι᾽ αὐτὴ φῶς ἡλιακὸν
καὶ τὴν θέσιν τοῦ ἡλίου
ὅταν φεύγη νὰ κατέχη,
κι᾽ ἀντὶ μαῦρον νυκτὸς σκότος
νἆναι ᾽κείνη φῶς λευκόν

Ο Ὄλυμπος ἀπὸ θεοὺς καὶ πάλι ἐγολίσθη
καὶ πάλιν δικαστήριον ὡς πρὶν ἐσχηματίσθη
καὶ αἴφνης εἰς ἐπιτροπὴν ἢ ἄλλο μετετράπη
διὰ τὴν Εἰλικρίνειαν Συνείδησιν κι᾽ Ἀγάπη
ποῦ ᾽βρέθησαν ᾽ς τὸν τάρταρον ἡ κάθε μιὰ δεμμένη
κ᾽ ἦσαν αἱ δύο ζωνταναὶ κ᾽ ἡ ἄλλη πεθαμμένη.
Τὰς δύο ζώσας προσπαθοῦν ὅλ᾽ οἱ θεοὶ νὰ πείσουν
καὶ πάλιν μεσ᾽ ᾽ς τὸν ἄνθρωπον νὰ πᾶν νὰ κατοικήσουν.

Ζεύς.-Προτείνω ν᾽ ἀναβάλωμεν τὴν δίκην τοῦ ἀνθρώπου
εἰς δίμηνον διάστημα καὶ τότε μετὰ κόπου
ὅλοι νὰ καταβάλωμεν προσπάθειαν μεγάλην
αἱ δύο ζῶσαι ἀδελφαὶ νὰ μποῦν ἐντός του πάλιν,
διὰ νὰ γείνη ἄξιος νὰ δικασθῆ ἐμπρός μας
κι᾽ αὐτὸ διὰ νὰ ἔχωμεν ἁγνὸν τὸ μετωπόν μας·
ἄλλως νὰ τὸν δικάσωμεν ἐὰν καταδεχθοῦμεν
δίχως νὰ ἔχ᾽ αὐτὰς τὰς δυὸ φρικτὰ τὸν ἀδικοῦμεν.

(Ὅλ᾽ οἱ θεοὶ ἀνοίγουσι τὸ στόμα των συγχρόνως
κ᾽ ὑποστηρίζουν τοῦ Διὸς τοὺς λόγους ὁμοφώνως
καὶ τὰς φωνάζ᾽ εὐθὺς ὁ Ζεὺς κι᾽ ἀρχίζει νὰ τὰς πείση
καὶ προσπαθεῖ ᾽ς τὸν ἄνθρωπον νὰ τὰς ξαναφουρκίση).

Ζεύς.-Ἔλατε κόρες μου κοντὰ κ᾽ αἱ δυὸ νὰ σᾶς φιλήσω
καὶ πάλιν εἰς τὸν ἄνθρωπον ἐγὼ θὰ σᾶς χαρίσω
νὰ πᾶτε πάλιν, κόρες μου ᾽ς τὸν ἄνθρωπον νὰ μπῆτε
κ᾽ ἐλπίζω τώρα ἀπ᾽ αὐτὸν πολὺ θ᾽ ἀγαπηθῆτε.
Ἀδελφαί.-Δῶσέ μας εἰς τὸν γάδαρον δῶσέ μας εἰς τὸν σκύλ-
[λον
δῶσέ μας εἰς τὸν σκώληκα δῶσέ μας εἰς τὸν ψύλλον
ἢ σφάξε μας ἢ κάψε μας νὰ ἀποτεφρωθοῦμεν.
παρὰ ᾽ς τ᾽ ἀνθρώπου τὴν καρδιὰν ἄλλην φορὰν νὰ
[μποῦμεν.
Ἀθηνᾶ.-Ἔλατε κόρες μὲ ἐμὲ νὰ σᾶς ὑποστηρίξω
ἐγὼ τ᾽ ἀνθρώπου τὰ τυφλὰ τὰ μάτια θὰ ἀνοίξω
καὶ θὰ τὸν κάμω νὰ σᾶς δῆ καὶ νὰ σᾶς ἀγαπήση
νὰ μάθη τι ἀξίζετε καὶ νὰ σᾶς ἐκτιμήση.
Ἀδελφ.-Σὺ καϋμένη Ἀθηνᾶ νὰ μᾶς ὑποστηρίξης;
τ᾽ ἀνθρώπου ἕως ὅτου σὺ τὰ μάτιά του ν᾽ ἀνοίξης
νὰ μάθη τί ἀξίζωμεν καὶ νὰ μᾶς ἐκτιμήση
θὰ λείψουν οἱ πλανῆτές μας, ὁ Ἥλιος μας θὰ σβύση.
Μπορεῖς ποτὲ ν᾽ ἀλλάξης σὺ τὴν φύσιν τὴν ἀθλίαν;
ἀφοῦ ὁ Ζεὺς δὲν ἔκαμε τὴν πλάσιν του τελείαν,
ματαίως προσπαθεῖς ἐσὺ μὲ τὰς πολλάς σου γνώσεις
γιὰ νὰ τῆς πήξης τὰ μυαλὰ καὶ νὰ τὴν τελειώσης.
μεγάλην ἱκανότητα πῶς ἔχεις ἐφαντάσθης.
Ἀφοῦ αὐτὴν τὴν χώρα σου τὴν χώραν ποῦ ἐπλάσθης
μὲ ὅλην τὴν σοφίαν σου καὶ μ᾽ ὅλα ὅσα ξέρεις
ποῦ μέσ᾽ ἀπὸ τὰ χέρια σου τὴν ἥρπαξεν ἡ Ἔρις
κ᾽ ὑπὸ αὐτῆς εἰς ἄπειρα τεμάχια ἐκόπη
καὶ ἄσυλον ἐζήτησες ἐσὺ εἰς τὴν Εὐρώπην
κι᾽ ὡς πρῶτα κοσμοκράτειρα ἀντὶ νὰ ἦνε τώρα
εἶνε ἡ πιὸ ἐλεεινὴ κ᾽ ἡ πιὸ ψωριάρα χώρα·
δὲν φθάνει ποῦ ᾽κινδύνευσε ᾽ς τον Τάρταρο ἡ ζωή μας
δὲν φθάνει ποῦ ἐθάψαμε προχθὲς τὴν ἀδελφή μας
κι᾽ ὡς τώρα δὲν ἡσύχασεν ἀκόμη ἡ καρδιά μας
κι᾽ ἀκόμ᾽ ἀπὸ τὰ μάτια μας τρέχουν τὰ δάκρυά μας,
μᾶς ἐπετέθητε κ᾽ ἐσεῖς μὲ τόσην κολακείαν
νὰ μᾶς διπλασιάσητε τὴν λύπην, τὴν πικρίαν;
Εἶνε τὸ σύμπαν ἔρημον χωρὶς τὴν ἀδελφή μας
καὶ περιττὴ χωρὶς αὐτὴν ᾽ς τὸν κόσμον ἡ ζωή μας
δίχως αὐτῆς ἀδύνατον ᾽ς τὸν ἄνθρωπον νὰ μποῦμεν
δίχως αὐτῆς ἀδύνατον ποτὲ νὰ ἐργασθοῦμεν.
Στείλετέ μας καλλίτερα ᾽ς τὸν Τάρταρον καὶ πάλιν
καὶ πάλιν εἰς τοῦ Βελζεβοὺλ τὴν σκοτεινὴν ἀγκάλην,
κ᾽ ἐμᾶς νεκρὸ νὰ φέρουνε ἐμπρός σας τὸ κορμί μας
καὶ ἐμᾶς θάψετε κ᾽ ἐμᾶς κοντὰ ᾽ς τὴν ἀδελφή μας.
Ἥρα.-Ἀναβολὴν τοῦ θέματος προτείνω γιὰ τῆς ὥρας
κ᾽ ἥσυχους νὰ ἀφήσωμεν αὐτὰς τας δύο κόρας·
προτείνω νὰ ἐξετασθῆ ὁ Βελζεβοὺλ πρὸ πάντων
ποῦ ἔγεινεν ὁ αἴτιος τῶν τρομερῶν συμβάντων.

(Ὅλ᾽ οἱ θεοὶ κι᾽ ὅλ᾽ αἱ θεαὶ ὡμίλησαν συγχρόνως
καὶ ὅλοι ὑπεστήριξαν τὴν Ἥραν ὁμοφώνως).

Ὅλοι οἱ ἀναγνῶσται μου χωριάτες καὶ πολῖται
εἰς τ᾽ ἄλλο τὴν ἐξέτασιν τοῦ Βελζεβοὺλ θὰ δῆτε.

καὶ εἶνε ὅλα καθαρὰ καὶ δὲν ὑπάρχει βρῶμα·
φρενοκομεῖον μοναχὰ δὲν ἔκτισεν ἀκόμα.
ἀλλὰ μὲ τὴν ὑπομονὴν κι' αὐτὸ θὰ μᾶς τὸ κτίση
πρέπει σερλίνες ἄφθονες γιαὐτὸ νὰ δαπανήση
γιατὶ θὰ γείν' εὐρύχωρον νὰ μᾶς χωρέση ὅλους
καὶ θυρωροὺς καὶ φύλακες νὰ βάλη τοὺς διαβόλους.

Ἀσθένεια πάλιν καινούρια ἐφάνη
καθεὶς ἂς προσέχη νὰ μὴν ἀποθάνη

Ἡ ἀγρία μηνιγγίτης ἔλειψεν ἐκ Λευκωσίας
καὶ μικρόβιον ἐφάνη χειροτέρας ἀσθενείας.
Εἶνε ἄγνωστον πλὴν εἶνε πρόξενον κακοῦ μεγάλου·
ἀναπτύσσεται 'ς τὸ αἷμα ἢ ἐντὸς τοῦ ἐγκεφάλου
κι' ἀπ' τὰ μέσα τοῦ ἀνθρώπου ὁδηγεῖ εὐθὺς τὸ χέρι,
καὶ ἀρπάζ' ἕναν ριβόλβερ ἢ αρπάζ' ἕναν μαχαίρι,
κ' ἔξαφνα τὸ διευθύνει 'ς τὸ μυαλὸ ἢ ς' τὴν καρδιά του
καὶ σκοτώνεται μονάχος καὶ πηγαίνει 'ς τὴν δουλιά του.
Ἕνας νέος 'ς τὴν Κερύνια κι' ἄλλος εἰς τὴν Λευκωσία
καὶ ἐκτὸς αὐτῶν ἀκόμα μία Βρεττανὶς Κυρία
εἰς διάστημα ὀλίγον ἐσκοτώθησαν κ' οἱ τρεῖς τους
κ' ἔγειναν οἱ καϋμένοι θύματα τῆς κεφαλῆς τους.
Οἱ γιατροὶ τῆς Λευκωσίας πρέπει νὰ τηλεγραφήσουν
'ς τοὺς γιατροὺς τῶν Παρισίων, κι' ἀπ' ἐκείνους νὰ γνω- [ρίσουν
κατ' αὐτοῦ τοῦ μικροβίου ποῖα μέσα ν' ἀντιτάξουν
καὶ τὴν νῆσον ἀπὸ τέτοιον μόλυσμα νὰ προφυλάξουν.
Ὁ ὀργανισμός μας ὅλος εἶνε πλήρης κυτταρίων
εἶνε πλήρης ζωϋφίων εἶνε πλήρης μικροβίων.
αὐτὰ ὅταν εἰς τὸ αἷμα ὅταν 'ς τὸν μυαλό μας βράζουν
καὶ τοῦ νοῦ καὶ τῆς ψυχῆς μας, τὴν διάθεσιν ἀλλάζουν·
ἄλλοτε χαρὰν μᾶς φέρνουν, ἄλλοτε μελαγχολίαν
ὀργὴν μῖσος ἢ ἀγάπην ἀθυμίαν ἢ μανίαν
κι' ὅταν πίνωμεν λιγάκι, τὴν αὐλὴν τοῦ ἐγκεφάλου
ὅλ' αὐτά, τὴν κάμνουν αἴφνης αἴθουσαν χοροῦ μεγάλου.
καὶ κουρδίζουν τὰ βιολιά τους καὶ ἀνάβουν τὰ κανδύλια
καὶ μὲ μιλιούνια ζεύγει ἀρχινοῦν τὴν κουατρίλια.
Ἂν εἰσέλθουν ἄλλα ξένα ἀπ' αὐτὰ τῆς ἀτμοσφαίρας
τέκνα τῆς ἀκαθαρσίας καὶ δυσέγγονα τῆς λέρας
σύγκρουσις φρικτὴ συμβαίνει ἀμφοτέρων τῶν στοιχείων
κι' ὅλος ὁ ὀργανισμός μας μάχης γίνεται πεδίον,
τότε ὁ γιατρὸς σὰν Βίσμαρκ ἔρχεται μὲ τὴν κινίνην
καὶ φωνάζει—ἡσυχάστε ἐγὼ θέλω τὴν εἰρήνην.

Γιὰ τὴν ὑγείαν μας κι' ἄλλο κακὸν
δηλητηρίασις ἀπὸ χαλκόν.

Κἄτι τυριὰ π' ἀγόρασαν προχθὲς πῶναν χωριάτη
καὶ ὅσοι ἔφαγαν 'π αὐτὰ ἐπέσαν 'ς τὸ κρεβάτι
διάρροια καὶ ἐμετοὶ καὶ πόνοι 'ς τὸ στομάχι
καὶ πόνοι κ' εἰς τὰ δυὸ πλευρὰ καὶ πόνοι κ' εἰς τὴν ράχι
τοὺς χάλασε τὸν στόμαχον τὰ ἔντερά τους ὅλα
κ' ἐκόντευαν οἱ δυστυχεῖς ν' ἀφήσουνε τὰ κῶλα.
Ἡ ἐπιστήμη τῶν γιατρῶν μαζὶ μὲ τὴν χημείαν
εἶπεν, ἀφοῦ ἐξέτασεν εἰς τὴν ἀστυνομίαν
πῶς εἰς ἀκασσιτέρωτον ἐψήθησαν ἀγγεῖον
πλῆρες ὀξέων τοῦ χαλκοῦ καὶ ὑπεροξυδίων.
Θὰ ψάλλη ἡ κυβέρνησις εἰς τὸν εἰσπράκτορά της
οὐαὶ βαβαὶ κι' ἀλλοίμονον, ἂν πάγη εἰς τὰ φτιά της
πῶς ἔχει σκεύει χάλκινα ὁ χωρικὸς ἀκόμα,
θὰ κάμη τὸν εἰσπράκτορα πρὸ τῶν ποδῶν της χῶμα

Τῆς Βουλῆς ἕνα μέλος
ποῦ τοὺς μπῆκε σὰν βέλος.

Κύριε Καρεμφυλάκη ἕνα εὖγε θὰ σοῦ βάλω
ὁποῦ φαίνεται ἀσίκης εἰς τὸ νομοθετικόν·
εὖγε τὸ λοιπὸν τρὶς εὖγε ἀπὸ μακρυὰ σοῦ ψάλλω
κ' εἴθε τέτοιον ἀσικλίκην νἄτανε κολλητικόν.

Βροχῶν σταμάτησις αἰφνιδία
καὶ γιὰ τὰ σπέρματα δυστυχία

Τί μοῦτρα **Μάρτι** εἶν' αὐτὰ ποῦ δείχνης καθημέρα.
ἐσκόρπισες τὰ σύννεφα ἀπὸ τὴν ἀτμοσφαῖρα
καὶ οὔτε σίρραυς κούμουλλους 'ς τὸν οὐρανὸν δὲν βλέπω;
τοιαῦτα **Μάρτι** εἰς ἐσὲ ἐγὼ δὲν ἐπιτρέπω·
κάμε τοὐλάχιστον νοτιὲς νὰ σώσης τὰ σπαρμένα
ποῦ ἔκαμαν τ' ἀδέλφια σου πρωτήτερα 'πὸ σένα.
Τί εἶν' αὐτὰ καὶ ἀπειλεῖς τὴν δυστυχῆ μας χώρα;
αὐτὰ ποῦ τὰ ἀδέλφια σου μᾶς ἔκαμαν ὡς τώρα
μὲ τόσα χιόνια καὶ βροχὲς καὶ μὲ βροντὲς ἀκόμα
ἦλθες μὲ τὸ χαμόγελο 'ς τὸ ψεύτικό σου στόμα,
ἦλθες μὲ τὸ μειδίαμα αὐτὸ νὰ μᾶς γελάσης
καὶ μὲ τὴν ξηρασίαν σου νὰ τὰ καταχαλάσης;
ἀπὸ ἀτμοὺς ὀγρήγορα ἀμέσως νὰ ποιστῆς
καὶ νὰ μᾶς κάμης μιὰν βροχήν, εἰδὲ νὰ κρεμμιστῆς.

Θέσεως παῦσις κ' ἑτοιμασία
τοῦ **Κὺρ Καρύδη** γιὰ τὴν **Ἀγγλία.**

Ὁ Τζιὸν Καρύδης, κάλλιστος, καλὰ γραμματισμένος
νέος ἀσίκης κ' εἰς πολλὰ πολὺ πεπειραμένος
ὁποῦ εἰς τὰ ἐγγλέζικα τὸν τρέμει τὸ κονδύλι
καὶ εἶνε 'ς τοῦ Διοικητοῦ τοῦ μίστερ Μιχαήλη
διερμηνεὺς καὶ γραμματεύς, ὁ πρώτιστος ἀπ' ὅλους,
ποῦ ξεύρει καὶ τὰ γαλλικὰ καὶ χίλιους δυὸ διαβόλους,
ποῦ σπυριτόζου πνεύματος καὶ ἐξυπνάδας βρύθει,
τοῦ ἐκατέβηκε 'ς τὸν νοῦν προχθὲς κ' ἐπαραιτήθη
καὶ κάμνει τώρα φοβερὰν φυγῆς ἑτοιμασίαν
διὰ σκοποὺς ἐμπορικοὺς νὰ πάγη 'ς τὴν Ἀγγλίαν·

καλόν σου κατευόδιον λοιπόν σινιόρ Καρύδη
καλόν σου κατευόδιον καὶ κάλλιστον ταξεῖδι
κ' εἰς τοὺς σκοποὺς σου εὔχομαι καλὴν ἐπιτυχίαν
καὶ να μοῦ στέλλῃς ὑλικὸν γιὰ τὴν φωτογραφίαν.

Διαβολοθεομαχία
γιὰ τῆς δικης τὴν αἰτία.

Μαχη διαβόλων καὶ θεῶν καὶ ἡ πολιορκία
τοῦ Βελζεβοὺλ 'ς τὸν τάρταρον καὶ ἡ αἰχμαλωσία.
Τὸν ἄνθρωπον ἢ πόλεμον ὁ Βελζεβούλης κράζει
τὸν πόλεμον! τὸν πόλεμον! ὁ Ζεὺς διπλοφωνάζει.

Βροντὴ σαλπίγγων καὶ τῶν διῶ καλεῖ 'ς τὰ ὅπλα ὅλους
καὶ βάλλει εἰς ἐνέργειαν τοὺς διὸ φρικτοὺς στρατοὺς
κι' ἀρχίζει πῦρ ὁ οὐρανὸς νὰ κάψῃ τοὺς διαβόλους
κι' ἀρχίζει πῦρ ὁ Τάρταρος νὰ κάψῃ τοὺς θεούς.

Κι' ἐνῷ ἡ γῆ πετᾷ γοργὴ τριγύρω τοῦ ἡλίου
καὶ κυλινδοῦται μεταξὺ τοῦ σκότους καὶ φωτός,
ἐξαίφνης μεταξὺ πυρὸς εὑρίσκεται ἀγρίου,
νομίζει πῶς ὁ δρόμος της εἶνε μὲ πῦρ κλειστός.

Νικᾷ τὸ πῦρ τοῦ οὐρανοῦ καὶ τὴν σημαίαν στήνουν
Ὅλ' οἱ θεοὶ ὁλόχαροι ἐπάνω εἰς τὴν γῆν
καὶ ἔντρομοι οἱ δαίμονες εὐθὺς τὴν γῆν ἀφίνουν
κ' ἐν ἀταξίᾳ τρέπονται δρομαῖοι εἰς φυγήν.

Ὁ Ἄρης ἐξοπίσω των τοὺς πολεμεῖ γενναῖα
τοὺς κλείει εἰς τὸν τάρταρον καὶ τοὺς πολιορκεῖ
τοὺς καίει ἀδιάκοπα καὶ αἴφνης ἡ σημαία
'ς τοῦ Βελζεβοὺλ τ' ἀνάκτορον ὑψώθη ἡ Λευκή.

Ὁ Ἄρης τότε νικητὴς 'ς τὸν τάρταρον ἐμβαίνει
καὶ προχωρεῖ 'ς τὸ βάθος του λαμπρὸς καὶ φοβερὸς
ἀλλ' αἴφνης ἁλυσόδετον καὶ μισοπεθαμμένην
εὑρίσκει τὴν Συνείδησιν καὶ μένει σὰν νεκρός.

Τὴν ἀγκαλιάζει τὴν φιλεῖ, τῆς κόβει τὰς ἁλύσεις
τὴν ἐρωτᾷ πῶς ἔτυχε κι' αὐτὴ 'ς τὴν φυλακὴν
τοῦ λέγει «μὴ 'ρωτᾷς ἐμέ, τὸν Δία νὰ 'ρωτήσῃς,
ποῦ ἔκαμε τὴν πλάσιν του ἀθλίαν καὶ κακήν.

Βλέπει τὴν Ελικρίνειαν, τῆς κόβει τὰς ἁλύσεις
τὴν ἐρωτᾷ πῶς ἔτυχε κι' αὐτὴ 'ς τὴν φυλακὴν
τοῦ λέγει «μὴ ρωτᾷς ἐμέ· τὸν Δία νὰ 'ρωτήσῃς
ποῦ ἔκαμε τὴν πλάσιν του ἀθλίαν καὶ κακήν».

«Δὲν εἶνε ἡ Συνείδισις κ' ἐγῶ 'δῶ μέσα μόνον,
νά κ' ἡ 'Αγάπη παρ' ἐκεῖ ποῦ κείτεται νεκρὰ
ποῦ χθὲς τὴν δολοφόνησεν ὁ ἄρχων τῶν δαιμόνων
κι' ὅλος ἐκδίκησις ὀργὴ καὶ φόβος καὶ χαρά.

Ἔκραζε—πῦρ καὶ σίδηρα ὁ κόσμος πιὰ δικός σας
θὰ ἦσθε πιὰ αἰώνιοι τοῦ κόσμου βασιλεῖς.
ἐσκότωσα τὸν ἄσπονδον ἐχθρόν μου καὶ ἐχθρόν σας
καὶ ἤδη ἀπηλλάγημεν τῆς μόνης ἀπειλῆς,

Καὶ πρὸ τοῦ φόνου ἔλεγεν—ὁ ἄσπονδος ἐχθρός μου
εἶνε αὐτή, κι' ἂν ζήσ' αὐτὴ καὶ ἐλευθερωθῇ
δὲν εἶν' ἐλπὶς νὰ γείνῃ πιὰ ὁ ἄνθρωπος δικός μου,
καλλίτερα νὰ σκοτωθῇ νὰ λείψῃ νὰ χαθῇ.»

Τὸν Βελζεβοὺλ ἐφώναξεν ὁ Ἄρης ἐμπροστά του
καὶ ἐπιπλήξεις μεθ' ὀργῆς τοῦ ἔκαμε φρικτάς,
τοῦ ἔδεσε τὰ χέργια του τὰ πόδια τὰ φτερά του
μ' ἁλύσεις χιλιόκρικους διπλᾶς καὶ δυνατάς.

Κ' ἐνῷ ἐρρόφα εἰς τὴν γῆν τὸ νέκταρ σὰν τὴν πύρα,
ὁ γέρο Ζεὺς 'ς τὸν Ὄλυμπον 'ς τὴν πρώτην του φωλιά,
κι' εἶχεν ἀκόμα δίπλα του τὴν γραῖάν του τὴν Ἥρα
καὶ κάποτε τῆς ἔπερνε καὶ μερικὰ φιλιά,

Αἴφνης τοῦ φέρνει δέσμιον τὸν Βελζεβοὺλ ὁ Ἄρης
φέρνει τὰς δύο ἀδελφὰς μαζὶ καὶ τὴν νεκρὰν
καὶ ἔφυγε ἀπ' πάνω του τοῦ νέκταρος ἡ χάρις
κ' ἠσθάνθη καὶ τὴν παρε ἀν τῆς Ἥρας του πικράν.

Χαρὰ καὶ λύπη καὶ θυμὸς ἀντάμα ἑνωμένα,
ἀμέσως ἀνεκάτωσαν τὰ μέσα τοῦ Διός,
κι' ἀπέμειναν 'ς τὸ στόμα του τὰ λόγια του κομμένα
κι' ἀμφέβαλλε ποῦ βρίσκεται κι' ἂν ἦναι καὶ θεός.

Τὸν Βελζεβοὺλ διέταξεν εὐθὺς νὰ φυλακίσουν
ὑπὸ μεγάλην, ἄγρυπνον, πολυμελῆ φρουρὰν
'ς τὰς δύο ζῶσας ἀδελφὰς τροφὴν νὰ χορηγήσουν
κ' εἰς ἔδαφος ἁρμόδιον νὰ θάψουν τὴν νεκράν.

Εἰς τὴν θανήν της θὰ βρεθῶ κ' ἐγῶ γιὰ νὰ τὴν κλάψω
κι' ὅ, τι γεινῇ 'ς τὸ φύλλο μου τὸ ἄλλο θὰ τὸ γράψω.

Ὁ Χάκετ ὅστις ἔδειρεν ἕναν ἁπλοῦν χωριάτην,
ἂς κοπιάσ' ἡ πέννα μου καὶ γιατ' αὐτὸν κομμάτιν.

Εἰδοποιῶ τὸ σεβαστὸν εἰς Λόντραν ὑπουργεῖον
καὶ ὅλον του τὸ σύμπλεγμα καὶ τὸ ἐπιτελεῖον
νὰ μὴν μᾶς στέλλῃ πάσχοντας ὑπὸ ῥαβδομανίας·
φρενοκομεῖον δὲν εἶνε ἡ Κύπρος τῆς 'Αγγλίας.
Συνάμα δὲ εἰδοποιῶ ἐπίσης τοὺς γαδάρους
μεθ' ὅλου τοῦ φορτίου των μεθ' ὅλου των τοῦ βάρους
εἰς ὅποιον δρόμον τύχουνε ἢ περπατοῦν ἢ τρέχουν
ἀπὸ καρρόττσες Χακετῶν ἀλάργια νὰ προσέχουν
ἀπὸ μακρὰ νὰ στέκωνται μὲ ὑψωμένον πῖλον
γιατ' ἔπειτα θὰ φᾶν κι' αὐτοὶ κι' ὁ κύριός τους ξύλον.
Τοῦ Βάκχου τὴν θεότητα εἰδοποιῶ ἐπίσης
νὰ βάλῃ μέσα εἰς τὸ—τζίν ἁδρὰς εἰδοποιήσεις:
Ὅταν οἱ θιασῶται της κάμνουν χονδρὴν θυσίαν
νὰ μὴν κτυποῦν τοὺς χωρικοὺς δίχως καμμιὰν αἰτίαν.

Ὑπεύθυνος ἐκδότης Σ. Χουρμούζιος.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Σάλπιγγος»

δὶ πλάνκετς βὲ τζιομελερὶ κάθε φτωχοῦ σαττάρσιν
ἐντ ἴζεν δικλὸδζ ὅπου φορεῖ τὰ μιρὰ ττοπλάρσιν
Εὐρώπα φὸρ δὶς πράγματα Βουλὴ ἴζ λάδη γνώσεις
σενὶν αἰπνὰν τὸ πρόσωπον γουὲρ νὰ πὰ νὰ χώσῃς;
Βουλ.-Ἑρμῆ ἐφέντη σάρουρλα, ἄϊ ἂμ χόπιγγ φέτος
πῶς θὰ περάτη δ' ἄϊλεν εἰς ὅλα της ἀνέτως
σνόου ἐντ ρέϊν τσιὸκ γιαπτὶ κ' ἐφέτος εἰσοδιαν
Ζεὺς ἐφέντι ἐμπρὶ ἰναν θὰ ἔχωμεν πλουσίαν
ἐντ ὄλλ δὶ Σάϋπρους ζενκὶν ἐφέτος θὰ τὴν εὕρω.
Ἑρ.- γιαυτὸ ἐγὼ σενὶ σορμάμ ἄϊ γουὶλ νὰ ξεύρω
ἴζ γιοῦ ἰντὲντ δὲ Σάϋπρους τὸν φόρον να λαττώσῃς
βὲ γὲπ Σάϋπρους μὲν τζανὴ παρηγοριὰν νὰ δώσῃς.
Βουλ.-ἄϊ ἰντὲντ Μίστερ Ἑρμῆ ἴν Λόντον γιαζατσάϊμ
ἐντ ἄϊ γὸπ κιουζὶλ κιουζὶλ πὶρ ἔνσερ ἀλατζόϊμ
ἐντ ἄτικ πιὰ πουκάμισα λαδέζια ἐντ γαϊδούργια
σαττάρσαμ, εἴθε νὰ μὲ δῇς καὶ νὰ πουλῶ κουλλούρια
Ἑρμ.-ὄλλ ράϊτ φίλη μου βουλὴ γγοὺτ ἄρτερ νοῦν κατσά-
[σημ
καὶ πάλιν ἄϊ γὸπ σανὰ πὶρ βίζιτα γιαπτάρημ.
Βουλ.-ὀγοὺρ ὄλα Ἑρμῆ πεῖ μ' ἐγιὰν καὶ μὲ χαρά
(γιὰ σὲ τὰ λέγω πεθερά.)

Ἰδὲ κι' ὀλίγα τῆς ἀτμοσφαίρας
ποῦ μᾶς ἀλλοίωσε τὰς ἡμέρας.

Εἶνε κάμποσες ἡμέρες π' ἄλλαξεν ἡ ἀτμοσφαῖρα
καὶ ἀντὶ βροχὲς μᾶς κάμνει κάψες θέρους κατάπυρα
τὸ βαρόμετρον πολλάκις κατεβαίνει ὡς τὸν πάτο,
καὶ βροχὴν ἡ ἀτμοσφαῖρα μὴν σταλιὰ δὲν ρίπτει κάτω.
τῶν νερῶν ὡς πρὶν δὲν βλέπεις πλησμονὴν καὶ ποικιλίαν,
κ' ἔχομεν συχνὰ μεγάλην τῶν ἀνέμων ἀστασίαν.
κατακράσινην 'ς τοὺς κάμπους βλέπεις ὅλην τὴν σπορὰν μας
πλὴν τὴν γῆν ξηρὰν ὀλίγον καὶ βουβὴν τὴν θάλασσάν μας
καὶ τὸν οὐρανὸν μας πλέον
ἀπὸ σάπφειρον ὡραῖον.

Νά κ' ἡ δίκη τοῦ ἀνθρώπου μὲ τὸν Δία ἡ σπουδαία
ποῦ θὰ τοὺς δικάσ' ἡ Θέμις ποῦ 'ναι μιὰ θεὰ δικαία.

('Σ τὸν Ὄλυμπον συνέλευσις θεῶν συνεκροτήθη,
καὶ δικαστήριον ἐκεῖ φρικτότατον ἐστήθη.
Ὅλ' οἱ θεοὶ ἐκάθηντο τριγύρω μ' εὐταξίαν.
κ' ἡ Θέμις ἐν τῷ μέσῳ των εἶχε τὴν προεδρίαν·
ἦταν καὶ ἐναγόμενοι κ' ἐνάγοντες παρόντες,
καὶ μάρτυρες κι' ἀκροαταὶ δὲν ἔμεναν ἀπόντες.)

Θέμ.-Σ' ἐνάγει ἄνθρωπε ὁ Ζεὺς μὲ πλήρη μαρτυρίαν
ὡς πράξαντα κακούργημα καὶ ἱεροσυλίαν
γιατὶ ἐλήστευσες νεκρὸν καὶ μόλις γιὰ σημάδι
τοῦ ἄφηκες τὰ σπλάγχνα του κ' ἐπῆγαν εἰς τὸν ᾅδην
πρέπει νὰ πῇς λοιπὸν ἐδῶ ὁποῦ κατηγορεῖσαι
ἂν εἶσ' ἀθῶος εἰς αὐτὰ ἢ ἔνοχος ἂν ἦσαι,
κάμνει τὸ δικαστήριον τοιαύτας ἐρωτήσεις
καὶ ὡς κατηγορούμενος ὀφείλεις νὰ ἀ[illegible]ήσῃς.

Ἀνθρ.-Θέμις, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἰς ὅλην τὴν ζωήν του
μὲ εἶχε δικηγόρον του μὲ εἶχε δικαστήν του
μὲ εἶχε κυβερνήτην του μὲ εἶχεν ἔμπορόν του
μὲ εἶχε καὶ σπετσέρην του μὲ εἶχε καὶ γιατρόν του
καὶ τόσα ποῦ νὰ ποῦ τὰ πῶ τὸν νοῦν σου θὰ τὸν χάσ[ῃς]
Θέμ.-Στάσου ἐγὼ δὲν σ' ἔβαλα αὐτὰ νὰ ἀραδιάσῃς.
τώρα ἐν πρώτοις ὡς γιατρὸν σοῦ κάμνω ἐρωτήσε[ις]
κ' ἐσὺ ἐν πρώτοις ὡς γιατρὸς ὀφείλεις νὰ ἀπαντήσ[ῃς]
ἀπ' ὅσους μοῦ ἀνέφερες κανεὶς δὲν μένει πίσω,
ἀλλὰ ὀφείλεις ν' ἀπαντᾷς εἰς ὅ,τι σ' ἐρωτήσω.
Εἰπέ μου τώρα σ' ἐρωτῶ περὶ τῆς τελευτῆς του,
ποία ἀρώστια ἔκοψε τὸ νῆμα τῆς ζωῆς του;
Ἀνθρ.-Ἡ πνευμονία ἡ φρικτὴ τὸν εἶχε τελειώσει
καὶ μάτην ἐπροσπάθησε διὰ νὰ τὸν γλυτώσῃ
ἡ πάνσοφος ἰατρική . . . . . .
Θέμ.- ἂς ἔλθῃ ἐμπροστά μου
ἡ πνευμονία· ποῦ εἶναι;
Πνευμ.- εἶμαι ἐδῶ θεά μου
Θέμ.-Αὐτὸν ὁποῦ ἐλήστευσαν μετὰ τὸν θάνατόν του,
αὐτὴν τὴν ὥραν ἤκουσα ἀπὸ τὸν ἰατρόν του
πῶς εἶνε βεβαιότατα ὁ φόνος του δουλειά σου.
Πνευμ.-Ὄχι θεὰ δὲν εἶμ' ἐγὼ μὰ τὴν θεότητά σου,
κάθε ἀρώστια 'ς τοῦ Διὸς τὰς προσταγὰς προσέχει
καὶ δὲν κάμνει παράνομα, ἀλλὰ ἰδοὺ τί τρέχει.
Ἡμεῖς ὅσαις ασθένειαις 'ς τὸ κόσμον κατοικοῦμεν
γιὰ νὰ διασκεδάζωμεν καὶ διὰ νὰ γελοῦμεν
πολλάκις μιὰ εἰσέρχεται σ' ἑνὸς ἀνθρώπου σῶμα
καὶ εἰς μικρὸν διάστημα τὸν ρίπτει εἰς τὸ στρῶμα
κ' ἔρχονται τότε οἱ γιατροὶ μὲ τὴν γιατρομανίαν
κ' ἐκεῖ τυφλῶν πραγματικὴν βλέπομεν κωμῳδίαν
ἀρχίζουν ὅλοι ψάξιμον τριγύρω μαζεμένοι
γιὰ νά 'βρουν τὴν ἀσθένειαν ποῦ εἶνε τρυπωμένοι
ὁ ἕνα, λέγει-βρὲ παιδιὰ τὴν ηὗρ' ἀνάθεμά την,
νάτην ποῦ τὴν ἐστάκωσα εἶνε ἡ πνευμονία.
Ὁ ἄλλος λέγει-τύφλα σου· ἐγὼ τὴν ηὗρα νάτην
ἡ πνευμονία δὲν εἶνε ἀλλ' ἡ δυσεντερία.—
Μ' αὐτὴν τὴν κωμῳδίαν των ἡμεῖς ἐκεῖ γελοῦμεν
κι' ἀπὸ τὰ γέλοια τὰ πολλὰ πολλάκις ἀρρωστοῦμεν
μ' αὐτὸ λοιπὸν τὸ ψάξιμο τὸν ἄνθρωπον σκοτόνουν
κ' εἰς ταῖς ἀρρώστιαις ἔπειτα τὸν σκοτωμὸν φορτόνουν
Ζεύς.-Μωρὴ θεότρελλη καὶ σὺ καὶ αἱ συνάδελφαί σου,
εἶδες νὰ χωραττεύουνε μὲ τοὺς τυφλοὺς ποτέ σου;
αὐτὰ πρέπει νὰ κάμνετε γιὰ διασκέδασίν σας;
νὰ μὲ ζημιόνουν οἱ τυφλοὶ γιὰ εὐχαρίστησίν σας;
Πνευμ.-συγχώρησόν μοι ἔσφαλα καὶ παῦσε τὴν ὀργή σο[υ]
Ζεύς.- δὲν σου ἀκούω τίποτε φεύγ' ἀπ' ἐδῶ, κρεμμίσου·
τέτοιαν ἀνόητον, θεοί, δὲν ὑποφέρω πρᾶξιν.
Θέμ.-Ἐδῶ νὰ μὴν θυμώνῃς Ζεῦ ὀγρήγορα 'ς τὴν τάξι
Λοιπὸν κατηγορούμενε νὰ μὴν χάνωμεν ὥρα
τὸ δικαστήριον ἐδῶ, σ' ἐνόμιζεν ὡς τώρα
ὡς ἕνα ἱερόσυλον καὶ ὡς κακοῦργον μόνον
ἀλλ' ἀπεδείχθη ἔξαφνα πῶς ἔπραξες καὶ φόνον

[illegible] εἶχεν αὐτὴ ἡ γιατρική του.
[illegible] ἔπειτα ἡ δικηγορική του
τὸ δικαστήριον διελύθη
κ' ἡ δίκη ἔξαφνα ἀνεβλήθη

Ἐγγλέζος Τοῦρκος καὶ Γραικὸς
Τζιωνῆς Ἀλῆς καὶ Κυριακός.

Κυρ.-Μωρὲ Τζιωνῆ μα τὸν Θεὸν καὶ μὰ τὴν Παναγίαν
μοῦ ἦλθε σήμερον 'ς τὸν νοῦν νὰ πάγω 'ς τὴν Ἀγγλίαν,
γιατὶ ἐβυθίσθηκα μωρὲ σὲ μιὰν μεγάλην σκέψιν
τὸν ὄνομά μου μεσ' τὴν κλάδα μου κοντεύει νὰ σαλέψῃ
καὶ δὲν εὑρίσκω τὸ γιατὶ δὲν βρίσκω τὴν αἰτία
τοῦ φέτος τόσον αὐστηρὰ ἐφάνη ἡ Ἀγγλία,
καὶ τόσον εἰς τὴν εἴσπραξιν τῶν φόρων μᾶς πιέζει
Μα τὸν θεὸν μωρὲ Τζιωνῆ αὐτοὶ δὲν εἶν' Ἐγγλέζοι.
Τζ.—κ' ἐσένα τώρα τί τέλει να πάει 'ς τὸ Ἀγγλία:
Κυρ.-ἴσως μπορέσω φίλε μου νὰ μάθω τὴν αἰτία,
γιατὶ ἐδῶ ἀδύνατον κανεὶς δὲν τὴν γνωρίζει.
κι' ὁ δυστυχὴς ὁ Κυριακὸς ἀέραν κοπανίζει
Τζ.—Τὸ ἰγγλὶς κλῶσσα ντὲν ξέρει 'ς τὸ Λόντον πῶς νὰ πάγη,
ντὲν τὰ μπορέσῃ νὰ ζητᾷ μήτε ψουμὶν νὰ φάγῃ,
τωρα ποῦ ἔλτῃ Σάϋπρους βουλὴ 'ς τὸ Νικοζίαι
ἐλπίζω τὰ τὸ μάτωμε ποιὸ εἶνε τὸ αἰτία.
—Τὸ καϊμένο τὸ Ἀλῆ πολλὰ συλλοϊσμένο.
τί ἔπατε μωρὲ Ἀλῆ:
Ἀλ.- εἶμαι ἰκουρασμένο
ποῦ τὸν πολλὴν παρπατισιὰν νὰ βγῇ τὸ ἰψυχήν μου
τὴν πότιαν μου τὴν γέρμαν μου καὶ ὅλην τὴν κορ-
μήν μου
νομίζω τὴν γιαγοῦ Τζιωνῆ μὰ τὴν θεὸν κομμένην
ἐγείνην σὰν τὴν λάχανον Τζιωνῆ τὴν μαραμμένην
Κυρ.-καὶ πόθεν ἦλθες βρὲ Ἀλῆ;
Ἀλ. Ποῦ μιὰν ἰμιάλην δρόμον,
κ' ἐκράτουν καὶ τὸ βούρκαν μου γεμάτον εἰς τὸν νόμον
ἤμουν 'ς τὸν ἱπποτρόμειον βρὲ Κυριακὸ τοῦ Σκάλα
ποῦ τρέξαν ἄλογος μικρὰ καὶ ἄλογος μεγάλα.
Τζ - Ὦ! πές μου ποίαις ἄλοκες ἐπῆρεν τὸ βραβεῖον;
Κυρ.-νὰ σοῦ τὰ πῶ ἐγὼ Τζιωνῆ ποῦ εἶδα τὸ δελτίον,
αὐτὸς ὁ Τέννης κι' ὁ Ἀρφὴτ αὐτοὶ οἱ δυὸ συμπράκται,
εἶνε οἱ μόνοι νικηταὶ κ' οἱ βραβειοαρπάκται,
ὁ Τέννης μὲ τὸν Βέριορ οἱ δυὸ ἀγωνισθῆκαν
και ὅταν 'ς τὸν ἀγῶνά τους ζευγαρωτοὶ εὐγῆκαν
εἰς ὅλον τους τὸ τρέξιμο 'ς τὸν γῦρο ποῦ γυρίζαν
'ς τα πισινὰ τὰ πέταλα τοῦ Τέννη ποῦ γυαλίζαν
ὁ Βέριορ ἐδιάβαζε «Μιχαηλὴ δὲν μπάζει».
πραγμα, ποῦ πέρσι τ' ὤγραψε κ' ἐφέτος τὸ διαβάζει,
καὶ τέλος πάντων τί τὰ θὲς ὁ Βέριορ ἡττήθη
(Βέριορ, νικητὴς θα πῃ ἡττήθη, ἐνικήθη).
αὐτὰ τοῦ λέγω μοναχὰ ποῦναι τὰ πιὸ ὡραῖα
[illegible] τὸ ἱπποδρόμειο ἦσαν τὰ πιὸ σπουδαῖα.

Τώρα Τζιωνῆ ἂς ἔλθουμεν 'ς τὴν πρώτην ὁμιλίαν
μεγάλη βίδα μ' ἔστριξε νὰ μάθω τὴν αἰτίαν,
αὐτὴν ποῦ τοῦπα δὲν μπορῶ στιγμὴν νὰ ἡσυχάσω.
κι' ἂν δὲν τὴν μάθω βρὲ Τζιωνῆ μὰ τὸν θεὸν θὰ σκάσω.
Η ἀγγλικὴ κυβέρνησις μ' ἕναν βοσκὸν ὁμοιάζει,
ποῦ ξένην γίδαν ἅρπαξε καὶ ὅμως δὲν τὴν σφάζει,
γιὰ νὰ τραβᾷ τὸ γάλα της ἐκεῖνος νὰ τὸ πίνῃ
κι' εἰς τὸ βυζί της τ' ἄρωστο γαλιὰ νὰ μὴν ἀφίνει,
νὰ λιγοσέψῃ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον τὴν ζωή της.
κ' ἔπειτα περισσότερον νὰ σφίξῃ τὸ βυζί της,
νὰ βγάλῃ αἱματοκαθαρὸ ἀντὶ νὰ βγάλῃ γάλα
καὶ τα μεγάλα βάσανα νὰ γείνουν πιὸ μεγάλα.
κι' ὅσον ἡ γίδα κι' ἂν πονῇ καὶ ὅσον κι' ἂν φωνάζῃ
εἶν' ὁ βοσκός της ἄπονος διόλου δὲν τὸν νοιάζει
φθάνει ἐκεῖνος ἀπ' αὐτὴν νὰ φάγῃ καὶ νὰ ζήσῃ
και εἶναι ἀδιάφορον ἡ γίδα ἂν ψοφήσῃ
Νομίζω ὁμιλῶ σωστά.
Ἀλ.- σωστὴν πράγματα λέεις
μὰ βάλλαχ, πίλλαχ Κυριακὸ πεσκαβὰ ἰλλέεις
λάκκιμ ἐμὲ πρὲ Κυριακὸ ἄλλος λογαριασμὴς μου
καὶ ἄλλος ἕναν πράγματαν ἰκόβει κεφαλής μου,
τὸν ἰγγλίζος 'ς τὸν μιρὴν φέτῃ νὰ σικιλτίσῃ,
μοῦτλακ ἰλέγει μέσα μου τὸν Κύπρους νὰ τ' ἀφήσῃ
Πότε νὰ ἔλθῃ τόπον μας 'ς τὸν Κύπρους ἰγγλίζη,
ἰζήτω οὖλην τὴν ρωμιὴν ἰτόμαν του νὰ σχίζῃ
τώρα τί κλέει Κυριακὸ πολλὴν μιρὶν πλερώσῃ
φώναξι τὴν ἰζήτω σου νἄλτῃ νὰ σοῦ γλυτώσῃ.
Τζ.--γάσου Ἀλῆ, τώρα ἐκῶ τιὸ λόκες νὰ μιλήσω
τὸ Σάϋπρους λογαριασμὸ νὰ ἔλτῃ πάντα πίσω
καὶ τὸ μεγάλοι ἄνθρωπος, τὸ λόρτος 'στὸ Ἀγγλία
πολλὴν πλερόνει κρήματα νὰ φέρ' ἰσοζυγία.
Κυρ.-Καὶ εἶναι δίκιον βρὲ τζιωνῆ γιατὶ αὐτοὶ σηκόνουν,
κι' ἀκόμα δικαιότατον οἱ ἄγγλοι να πληρόνουν.
τὸ χρέος ποῦ ὑπέγραψαν 'ς τὸ συμφωνητικό τους,
ποῦ ἔγραψαν τὸ ὄνομα 'ς αὐτὸ τὸ ἐδικό τους
ἡ Κύπρος δὲν ὑπέγραψεν οὐδὲ τὴν ἐρωτῆσαν
μονάχοι τὰ μαγείρεψαν μονάχοι τὰ ἔφησαν.
Ἀλ.-Μπρὲ ἄσκοστουν πρὲ Κυριακὸ, πολλὰ σωστὸ μιλία!
Ἀλ. σανὰ πίρτα ἀφερίμ καὶ πάρεν πορυρία.
χάιτε πρὲ Τζιωνῆ κ' ἐσὺ νὰ τὰ νὰ πίνῃ πύραν,
βάλλαχη λόγιαν Κυριακὸ ἀξίζει χίλιαν λίραν.

Νεωρὶ τὸ δακτυλίδι εἰς τὴν Λάρνακα εἰργάσθη.
Ὁ Κὺρ Ὀλιβ ἀγνώμος Λάρνακος ἀρραβωνιάσθη
ἐν χαρᾷ τὴν δεσποσύνην Ἡρακλῆ Ἰακωβίδη.
κ' ἐκ μητρὸς ἀπὸ τὸ αἷμα του τρισευτυχοῦς Καρύδη.
τὴν ὡραίαν Θεοδώραν.
Εὔχομαι αὐτοῖς ταχεῖαν καὶ τῆς στέψεως τὴν ὥραν

Ὑπεύθυνος ἐκδότης Σ. Νουρμούζιος.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Σάλπιγγος»

Εἰδήσεις ἐξωτερικαὶ καὶ ταραχαὶ πολεμικαί

Τοῦ Καβοὺρ ὁ Φερδινάνδος τῶν σκανδάλων ἡ αἰτία
ποῦ ἡ ἀρχουδοχορεύτρα τὸν δοξάζει Βουλγαρία,
λέγουν τὴν παραίτησίν του θὰ τὸν 'σπρώξουν νὰ τὴν δώσῃ
Εἰς τὸν πετεινὸν πιστεύω καὶ αὐτὸς θὰ τὰ φορτώσῃ.
Χάνει τὴν ἡγεμονίαν ἀλλὰ φταίουν τὰ μυαλά του,
ἂς ἐπρόσμενε νὰ μάθῃ τὰ Βουλγάρικα ἡ μαμά του
νἄλθῃ νὰ τὸν βοηθήσῃ,
ὥσὰν Βούλγαρος νὰ ζήσῃ.

Ἡ Ρωσσία ὅλον ἕνα ἐξοπλίζῃ τοὺς στρατούς της
.... ἀλλὰ καλὰ κανένας δὲν γνωρίζει τοὺς σκοπούς της.
Ἄιντε Μωρὴ Ρωσσία, ἄρκτος τοῦ βορείου τόλου
ἐξοπλίζου, ἐξοπλίζου φόβητρον τοῦ κόσμου ὅλου·
τοῦ Καβοὺρ ὁ Φερδινάνδος αὐτὸς ἔγεινεν αἰτία
γιὰ νὰ κουνηθῇς ὀλίγον νὰ τρομάξῃ ἡ Αὐστρία
ἀλλ' αὐτοῦ τοῦ Βίσμαρκ πάντα τρέμε τὴν πολιτικήν του
γιατ' αὐτὸς τὸν κόσμον ὅλον παίζει μὲ τὴν κεφαλήν του
τέτοιαν κεφαλὴν μιὰν ὥραν θὰ τὴν κατασπάσ' ἡ Φράντζα
καὶ θὰ μείνουν τὰ μυαλά της 'ς τὴν γερμανικὴ πιλάντζα

Εἰς τὴν χώραν τῆς Μασσάβας πολεμεῖ ἡ Ἰταλία
εἰς τὴν χώραν τῆς Αἰγύπτου μὲ ἀντάρτες ἡ Ἀγγλία
Ἡ Γαλλία φοβερίζει πάντοτε τὴν Γερμανίαν
Ἡ Ρωσσία τὴν Αὐστρίαν ἡ Ἑλλάδα τὴν Τουρκίαν
εἶν' ἐχθροὶ ἀλλ' ὅμως δείχνουν πάντοτε στενὲς φιλίες
κτίζουν καὶ χαλοῦν ἀπείρους καθημέρα συμμαχίες
πάντοτε ὁ κόσμος ὅλος εἶνε εἰς ἀνωμαλίαν
δὲν εὑρίσκονται ποτέ τους μιὰν στιγμὴν εἰς ἡσυχίαν,
τὸ σπαθὶ ἂν δὲν δουλεύῃ θὰ δουλεύῃ τὸ κοντύλι
ὅλοι τρώγονται 'σὰν σκύλλοι κ' εἶνε πάντοτ' ὅλοι φίλοι
ἄλλος θέλει μιὰν χώραν κι' ἄλλος θέλει μίαν πόλιν
κι' ὁ καυγᾶς τους ὅλος εἶνε ποῖος θὰ πάρῃ τὴν γῆν ὅλην
ἂς τὴν βάλουν 'ς τὸ λαχεῖον κι' ὅποιος τότε τὴν κερδήσῃ
ἂς τὴν φορτωθῇ 'ς τὸν ὦμον καὶ ἂς πᾷ νὰ τὴν πουλήσῃ
ἀλλὰ σῦνα ἀλλὰ τοῦ ε ἂς φωνάζῃ ὡς να σκάσῃ
ἢ ὁλόκληρον ἂς κάτσῃ νὰ τὴν φάγῃ νὰ χορτάσῃ.

Ἐκεῖνοι οἱ μηδενισταὶ εἶναι σωστοὶ διαβόλοι
τὸν Τσάρον πάντα καὶ παντοῦ τὸν κυνηγοῦσιν ὅλοι.
Πάλιν ἀνεκαλύφθηκε συνωμοσία νέα
μαζῆ καὶ στρατιωτικοί! περίφημα! ὡραῖα!
Λυποῦμαι ὑπερβολικὰ τὸν κακομοίρη Τσάρο
πὄχει παντοῦ καὶ εἰς αὐτὸ τὸ σπῆτί του τὸν χάρο·
μὰ τί νὰ κάμω δὲν μπορῶ ἐγὼ νὰ τὸν γλυτώσω
εἶμαι μακρὰ καὶ δὲν ἔχω βαπόρι νὰ ναυλώσω
ζηλεύουμε τοὺς βασιλεῖς πῶς εἶν' εὐτυχισμένοι
νά εὐτυχίαν ποῦ τραβοῦν κι αὐτοὶ οἱ καϋμένοι
παρὰ νὰ ἦμαι βασιλιᾶς κ' ἐμπρός μου νἄχω τάφο
κάλλιον νὰ ἦμαι ποιητὴς καὶ στίχους νὰ σᾶς γράφω.

Καὶ πάλιν ὁ διάδοχος πηγαίνει Κωνσταντῖνος
'ς τὸ Βερολῖνο· μιὰν στιγμὴ δὲν κάθεται κ' ἐκεῖνος
δὲν ξέρω ποιὰν Κυριακὴν πρέπει ἐκεῖ νὰ φθάσῃ
λέγουν ἐκεῖ πῶς μιὰν γιορτὴ πηγαίνει νὰ γιορτάσῃ
μωρέ, αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ταξειδιακὸς ὡραῖ
δὲν κάθεται καὶ μιὰν στιγμὴ 'ς τῆς Ἀθηνᾶς τὴν χώρα
γιὰ νὰ διαβάσῃ κανενὸς Ἁγίου συναξάρι
νὰ μάθῃ ὀλίγα γράμματα νὰ γείνῃ παλληκάρι
γραμματισμένο κι' ὄμορφο ὁποῦ νὰ τὸ ζηλεύουν
κ' οἱ πιὸ μεγάλοι τοῦ χωριοῦ γαμβρὸν νὰ τὸν γυρεύουν;

Ἕνας προφήτης Γερμανός, δὲν ξεύρω τ' ὄνομά του,
δὲν ξεύρω πῶς ἠμπόρεσεν αὐτὸς μὲ τὰ μυαλά του
καὶ ὅσοι γείνονται σεισμοὶ νὰ τοὺς προλέγῃ ὅλους
θὰ ἔχῃ σχέσεις φοβερὰς αὐτὸς μὲ τοὺς διαβόλους.
Ξεύρει τὰ στρώματα τῆς γῆς ξεύρει τὰ μέταλλά της
τὸν πόλεμον 'ποῦ γίνεται μέσα 'ς τὰ ἔγκατά της
καὶ ὅ,τι πῇ γιὰ τοὺς σεισμοὺς ἀμέσως θ' ἀληθεύῃ
καὶ ἔπειτ' ἀναγκάζεται καθεὶς νὰ τὸν πιστεύῃ.
'Σ αὐτῆς τῆς γῆς τὰ μέσα της ποῖος ξεύρει ποιοὶ παλεύουν
κι' ὅλα καὶ πόλεις καὶ χωριὰ ἐπάνω της χορεύουν
'μπορεῖ νὰ ἦνε νευρικὴ ἡ ἰδικὴ της κρᾶσις
καὶ ἔχει πάντα τοπικὰς τοῦ δέρματος συσπάσεις
τί νὰ σοῦ κάμῃ ἡ φτωχὴ ποῦ ὅλον ἕνα τρέχει
νὰ δοῦμε τί παράπονα τῆς τρῶνε τὴν καρδιὰ
καὶ τί κατσάδες ἡ φτωχὴ ἀπὸ τὸν Ἥλιον ἔχει.
Θὰ τὴν τελειώσῃ μιὰ φορὰ τοῦ Ἡλίου ἡ φωτιὰ

Τοῦ Πλούτωνος καὶ Χάρωνος διάλογος μικρός.
'ποῦ πῆγε δίχως κόκκαλα 'ς τὸν ᾅδην εἰς νεκρός.

Πλ.– Ὦ Χάρων τί εἶνε αὐτὸ ποὺ ἔφερες ἐμπρός μου·
Χαρ. εἶν' ἕνας δυστυχέστατος τοῦ ἀνθρωπίνου κόσμου.
Πλ.–αὐτὰ εἶνε τὰ σπλάγχνα του μαζῆ μὲ τὰ μυαλά του
τί ἔγεινε τὸ δέρμα του οἱ μῦς του τὰ ὀστᾶ του;
Χαρ. ἐχρεωστοῦσεν εἰς γιατροὺς ἐμπόρους δικηγόρους
καὶ φόρους 'ς τὴν κυβέρνησιν κ' εἰς ἄλλους διαφόρους.
καὶ ὅταν ἐξεψύχησεν αὐτοὶ ἐμαζεύθηκαν
καὶ τίποτε ἀπὸ τ' ἄλλα του ἀφοῦ δὲν τοῦ ἀφῆκαν
σὰν κόρακες ἐχύθησαν εἰς τὸ γυμνόν του σῶμα,
κ' ἐνῷ διεμερίζοντο τὰς σάρκας του ἀκόμα,
ἐμβῆ 'ς τὴν μέσην ὁ Ἑρμῆς καὶ μετὰ τόσους κόπους.
ἐγλύτωσε τὰ σπλάγχνα του ἀπ' τοὺς κακοὺς ἀνθρώπους.
αὐτὴ ἡ πρᾶξις ἄναψε τὴν φοβερὰν ὀργήν του.
κι' ὁ Ζεὺς ἔχει 'ς τὲς χεῖρές του διαμαρτύρησίν του.
Σὰν ἔγειναν οἱ ἄνθρωποι τὴν σήμερον ἡμέραν
θὰ διώξουν ὅλους τοὺς θεοὺς ἀπὸ τῆς γῆς τὴν σφαῖραν
εἰς τόσην τόλμην ἔφθασαν καὶ ἀδιακρισίαν
'ποῦ θέλουν ταχυδρομικῶς νἄχουν συγκοινωνίαν
νὰ ἔχουν δοῦναι καὶ λαβεῖν 'δῶ κάτω οἱ διαβόλοι,
γιατὶ ὅσοι ποθαίνουσιν τοὺς χρεωστοῦσιν ὅλοι.
Πλ. Αὐτὸ εἶν' ἀνυπόφορον καὶ πρέπει δίχως ἄλλο
νὰ κάμουν τώρα οἱ θεοὶ συμβούλιον μεγάλο
γιὰ νὰ προλάβουν τὸ κακὸν καὶ νὰ τὸ θεραπεύσουν
ἀλλιῶς ἔτσι θεοὺς θεοὺς θὰ μᾶς καβαλλικεύσουν.
Πὲς τοῦ Ἑρμῆ νὰ ἐργασθῇ γι' αὐτὸ μὲ τὰ σωστά του.
Χαρ.––Πάει τὸν ἔστειλεν ὁ Ζεὺς 'ς τὴν Κύπρον γιὰ δουλειά του.
Καθὼς μοῦ εἶπε μάλιστα πολὺ θὰ προσπαθήσουν
ὅλ' οἱ θεοὶ τὸν ἄνθρωπον φρικτᾶ νὰ τιμωρήσουν·
μόλις τὸ ἤκουσεν ὁ Ζεὺς καὶ φοβερὰ ὠργίσθη,
κ' ἐτάραξε τὴν χαίτην του κι' ὁ Ὄλυμπος ἐσείσθη

ἐγκύκλιος προσκλητικὴ εἰς τοὺς θεοὺς ἐστάλη,
νὰ ἔλθουν ὅλοι τάχιστα κ' εἶνε δουλειὰ μεγάλη.
θὰ γείνῃ δίκη φοβερὰ 'ποῦ ὁ κόσμος θὰ τρομάξῃ
καὶ τότ' ἂν τὴν κερδίσ' ὁ Ζεὺς τὴν γῆν θὰ τὴν ἀλλάξῃ.
(θὰ γείνῃ δίκη δὲν ἀμφιβάλλω
καὶ θὰ τὴν δῆτε 'ς τὸ φύλλο τ' ἄλλο).

Πράγματα νεκατωμένα
κι' ἄνευ τάξεως γραμμένα.

Φέτος παντοῦ ἐνέργεια παντοῦ δραστηριότης
ἐργάζεται 'ς τὸ ἔργον του καθένας σὰν ἱππότης.
'Ο οὐρανὸς ρίπτει βροχὲς καὶ χιόνια καὶ χαλάζι
τὴν δίψαν τοῦ Κυπριακοῦ ἐδάφους κατευνάζει.
κι' ὅλους τοὺς κάμπους ἄρχισε νὰ πρασινοσολίζῃ
κι' ὁ γεωργὸς ὑπέρπλουτον συγκομιδὴν ἐλπίζει

—Εἰσπράττει ἡ Κυβέρνησις τοὺς φόρους της ὡραῖα
καὶ περὶ κατασχέσεων ἄρθρα συντάττει νέα,
κ' ἡ πεῖνα πάνω 'ς τὸ νησὶ τὸν Κύπριον παθαίνει
κι' ὅλος γυμνὸς θεόγυμνος ἀπὸ τὸν κόσμον βγένει
καὶ διὰ τὸ ἀκάτιον εἰς τὴν 'Αχερουσίαν
δὲν ἔχει ἕνα ὀβολὸν νὰ δώσῃ γιὰ πορθμεῖα.

—Τὸ δικαστήριον, λαμπρὰ ἐργάζεται κ' εὐστόχως
καὶ ἄλλους πέρν' ἡ φυλακὴ καὶ ἄλλους τρώγι' ὁ βρόχος

—Δραστήριον τῆς Λεμησσοῦ πολὺ τὸ Δημαρχεῖον·
μᾶς ἔκοψε καὶ τὴν βαθειὰν μᾶς κτίζει καὶ σφαγεῖον·
κι' ὀλίγους δρόμους ἔστρωσε μὲ μακαδαμισμὸν
ποῦ εἰς τὸν μεγαλείτερον δὲν βλάπτονται σεισμὸν
καὶ ἄλογα καὶ λογικὰ ἐπάνω ἂς χωρεύουν
ἂς τρέχουν πάνω ἅμαξες διόλου δὲν σαλεύουν.
καὶ μ' ὅλα αὐτὰ τὸ χρέος του κοντεύει νὰ 'ξοφλήσῃ
καὶ ἔπειτα τὴν Λεμησσὸν λαμπρὰ θὰ τὴν στολίσῃ.

—Καὶ τὰ σχολεῖά μας, λαμπρά, ὡραῖα προοδεύουν
οἱ μαθηταὶ φιλόσοφοι νὰ γείνωσι κοντεύουν
ὅλ' οἱ δασκάλοι, φίλε μου, ὡραῖα παραδίδουν
καὶ πάντοτε 'ς τὸν μαθητὴν νὰ ἐννοήσῃ δίδουν
κρατοῦν καλὰ τὰ λεξικά, καὶ τὰς γεωμετρίας
κρατοῦν καλὰ τὰ ρήματα καὶ τὰς ἀντωνυμίας
κρατοῦν τὴν μαθηματικὴν λαμπρὰ γεωγραφίαν
'ς αὐτὴν 'ποῦ βλέπεις τοῦ θεοῦ τὴν παντοδυναμίαν
γι' αὐτὴν κ' ἐγὼ τρελλαίνομαι, ὅλον τὸν νοῦν μου χάννω
νὰ τὴν ἀκούω ὅσο ζῶ ποτὲ δὲν τὴν χορτάννω
καὶ ὅλα ὅλα τὰ κρατοῦν κι' ὡραῖα τὰ διδάσκουν
καὶ εἰς τὲς συζητήσεις των φάσκουν καὶ ἀντιφάσκουν.

—'Η γιατρική, λαμπρὰ κι' αὐτή· πλασμένη δίχως μάτια
γυρεύει μὲ τὸ ψάξιμο σὲ σκοτεινὰ παλάτια.
γιὰ νὰ τσακκώσῃ τὸν ἐχθρὸν πλὴν τὸν γυρεύ' εἰς μάτην
ὅσον νὰ εὕρῃ τὸν ἐχθρὸν κρημνίζει τὸ παλάτιν.

—Ἦλθε σειρὰ τώρα νὰ πῶ καὶ γιὰ τὰ φαρμακεῖα
αὐτὰ πλέον κατήντησαν νὰ γείνωσι....
ἐνταῦθα τὴν κατάληξιν καθένας ἂς προσθέσῃ
ὅπως τοῦ ἔλθῃ εἰς τὸν νοῦν καὶ ὅπως τοῦ ἀρέσ

—'Ο τύπος εἶν' ἐλεύθερος ἀλλὰ χαληνωμένος
καὶ μὲ τὰ ἄρθρα τοῦ νιζὰμ σφιγκτὰ σφιγκτὰ δεμμένος
δὲν ἠμπορεῖ ὁ δυστυχὴς ἐλεύθερα νὰ τρέξῃ,
νὰ ἐπαινέσῃ τὰ καλὰ καὶ τὰ κακὰ νὰ ψέξῃ.

—Τὸ νόμισμα 'ς τὴν Λεμησσὸν κυκλοφορεῖ ὡραῖα
κάμνει συχνὰ συχνότατα πηδήματα γενναῖα
'ς τὰ κάτω πάντοτε πηδᾷ καὶ κάποτε 'ς τὰ πάνω
ἐγὼ δὲν ἔχω τίποτε καὶ τίποτε δὲν χάνω.
ἔτσι σὰν ἔγεινε σχεδὸν ἀλλάζει κάθε μῆνα·
πρέπει νὰ γείνῃ ἑκατὸν ὀγδόντα ἡ στερλίνα,
νὰ λείψουν ἐκ τῆς Λεμησσοῦ ρεγκίνες καὶ ρουπίες,
καὶ δίστηλα καὶ πάπιδες καὶ ἄλλαις ἀηδίαις
τὰ τέταρτα τῶν ρουπιῶν τὰ φράγγα Ρωμανίας
καὶ τὰ μικρὰ καπίκια 'ποῦ βλέπω τῆς Ρωσσίας.

—'Η νομική, λαμπρότατα ἐργάζεται κ' ἐκείνη
κανέν' ἀφορολόγητον χωριάτην δὲν ἀφίνει
ἂν ἔχῃ δίκην δυὸ γροσιῶν τοῦ πέρνει μιὰν στερλίνα
καὶ ἂν δὲν ἔχῃ ἂς πουληθῇ ἢ ἂς τὸν φάγ' ἡ πεῖνα.

—Τὸ μαγαζὶ κάθ' ἔμπορος συχνὰ τὸ πιλαντζάρει
καὶ πάντοτε τοῦ χωρικοῦ τὸ χρέος ἀβαντζάρει
καὶ ἡ ἀστυνομία μας ἐργάζεται σπουδαίως
γιατὶ ὁ ἀστυνόμος μας εἶνε πολὺ γενναῖος,
κ' εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του δραστήριος ἀκόμα
γιατ' ἔσπασε το πόδι του κ' εἶν' ἄρρωστος 'ς τὸ στρῶμα
τὴν νύκτα ὅλ' οἱ φύλακες οἱ ἀστυνομικοὶ
οἱ δυστυχεῖς 'ς τὰς θέσεις των εἶν' ὅλοι τακτικοὶ
δώδεκα ὥραις τακτικὰ φυλάγει ὁ καθένας·
δὲν τὸν ἀλλάζει μιὰ στιγμὴ τὸν δυστυχῆ κανένας·
καὶ ὅσον θελ' ὁ οὐρανὸς ἂς ἦνε χιονοδότης
ὁ φύλαξ δὲν ἔχει ψυχὴν γιατ' εἶνε Κυπριώτης.

'Ετοιμασθεῖσα ὑποδοχὴ
Τοῦ 'Αρμοστοῦ μας μέσ' 'ς τὴν βροχή.

Σταὶς δώδεκα (κοσέσσερις) τοῦ 'Ιανουαρίου
καὶ μετὰ τὴν ἀνατολὴν τρεῖς ὥραις τοῦ ἡλίου
σ' τὴν ἀποβάθραν ἔτρεξε σὰν σμῆνος τῆς ἀκρίδος
πλησίον πλῆθος ἀρκετὸν μυρσινωτῆς ἀψίδος
καὶ ὅλον ἐπυκνόνετο καὶ ὅλον συνωθεῖτο
κ' ἐπρόσμενε τὸν 'Αρμοστὴν νὰ τοῦ φωνάξῃ ζήτω
ἀλλὰ αὐτὸς ἐκάθητο 'ς τ' αὐστριακοῦ τὴν πρῶραν
καὶ τῆς ἀναχωρήσεως ἐπρόσμενε τὴν ὥραν
τὴν ἀποβάθραν ἄδικα τὴν εἶχον στολισμένη
κρῖμα! ἐπῆγαν ἄδικα οἱ κόποι μας χαμένοι
ἀπὸ τὴν πόλιν ἤρχετο τοῦ γηραιοῦ Λονδίνου
καὶ ἀπὸ τὴν ἑπτάλοφον πόλιν τοῦ Κωνσταντίνου
καὶ λέγουν ὅτι ἔκαμε καλὰ γιὰ τὸ νησί μας·
ἂν εἶν' ἀλήθεια ἂς γεινῇ ζωή του ἡ ζωή μας.

'Υπεύθυνος ἐκδότης Σ. Χουρμούζιος.

'Εκ τοῦ τυπογραφείου « Σάλπιγγος »